

DE EERSTE BRIEF VAN JOHANNES

F.W. Grant

DE EERSTE BRIEF VAN JOHANNES

De numerieke structuur van de Schrift

De eerste brief van Johannes
De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2024
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

Omvang en indeling van de eerste brief van Johannes	7
De verdelingen van de brief:	8
Deel 1 - God als Licht en in het licht, en het licht in ons.	9
1.1.	10
1.2.	14
1.3.	16
1.4.	20
Deel 2 - Groei door de waarheid	33
2.1.	34
2.2.	35
2.3.	39
Deel 3 - Manifestatie van de goddelijke natuur in haar vruchten 54	
3.1.	55
3.2.	67
3.3	71
3.4.	75
3.5.	81

Omvang en indeling van de eerste brief van Johannes

De drie zendbrieven van Johannes hebben zoveel gemeen, en de twee laatste zijn zo duidelijk een aanvulling op de eerste, dat we ze pas hoeven te bekijken als we eraan toe zijn.

De eerste brief geeft ons volledig het karakter van Johannes zoals hij hier onder de schrijvers staat. Het is duidelijk dat deze brief hoewel het nog steeds, zoals het Evangelie, in taalkundige eenvoud is toch in sommige opzichten dieper is dan die welke wij tot nu toe hebben beschouwd. Zoals zijn Evangelie tussen de andere Evangelieën staat, zo staat zijn Brief hier tussen de andere brieven. Zoals het in zijn Evangelie het getuigenis is van het eeuwige leven dat in Christus in de wereld was gekomen om het licht der mensen te zijn, zo openen wij hier met het voor ons plaatsen van Christus als ditzelfde eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons is geopenbaard. Maar hoewel dit fundamenteel is voor de brief, en er zeker karakter aan geeft, is tegelijkertijd het onderwerp van Johannes' brief eerder het leven in ons dan het leven in Christus, hoewel de relatie van de een tot de ander voortdurend voor ons ligt. Christus is ons leven, en in ons zal het daarom hoe zwak, relatief, de manifestatie hebben van dezelfde kenmerken die in Hem werden gezien.

Zo toont Johannes ons dit eeuwige leven dat zich in de kinderen van God op zodanige wijze manifesteert dat het hun relatie toont

tot Hem uit wie zij aldus geboren zijn, die hun Vader is. Als God licht en liefde is, dan zullen zij die uit Hem geboren zijn zich openbaren door gerechtigheid enerzijds en door liefde anderzijds; deze in nauwe en onafscheidelijke verbinding met elkaar, zodat als de liefde de gerechtigheid niet in zich heeft, zij geen liefde is; en de gerechtigheid, als zij de liefde niet in zich heeft, geen gerechtigheid is. Wij kunnen onderscheid maken tussen deze dingen; wij kunnen ze nooit scheiden. Dit is dus wat de brief van Johannes zijn plaats geeft onder deze algemene brieven. Het is duidelijk een derde afdeling ervan, zoals het feit dat er drie brieven zijn ons lijkt te benadrukken.

De verdelingen van de brief:

1. God als licht en in het licht, en het licht in ons. (1 Johannes 1 - 2:11)
2. Groei door de waarheid, die niets anders is dan de uitwerking van het geopenbaarde licht. (1 Johannes 2:12-27)
3. De openbaring van de kinderen Gods door de in hen gevonden vrucht. (1 Johannes 2:28 - 5).

Deel 1 - God als Licht en in het licht, en het licht in ons

1 Johannes 1 - 2:11

De verdeling, zoals al gezegd, in het allereerste begin voert ons terug naar het Evangelie. We worden zelfs verwezen naar 'dat begin' dat we in het Evangelie vinden, niet het begin zoals we dat in Genesis hebben, maar het nieuwe begin nu, nu Christus in de wereld is gekomen, het ware Licht voor het eerst duidelijk schijnt, en God op zo'n manier is geopenbaard dat alle vroegere openbaringen relatief zwak worden. Licht is duidelijk het kenmerk van heel dit deel van Johannes. God is niet alleen licht, Hij is in het licht; dat wil zeggen, Hij is geopenbaard, en Christus die het Leven is, is het Licht de openbaring.

Dit licht is in ons door de mededeling van het leven. Het gebod dat Hij geeft is dus waar in Hem en in ons. Hier hebben we, zoals duidelijk is, een groot kenmerk van het christendom de werking van het gescheurde voorhangsel, hoewel niet op dezelfde manier tentoongesteld als in Hebreëën. Maar God in het licht betekent het gescheurde voorhangsel, en het is opvallend dat er in het evangelie van Johannes nog helemaal geen sprake is van het gescheurde voorhangsel. In feite is Christus, die voor ons staat zoals in het evangelie, al het Licht, de openbaring van God in de wereld. In die zin is het voorhangsel al gescheurd; maar het is gescheurd opdat Hij

onder ons kan komen; het is nog niet gescheurd opdat wij met Hem kunnen zijn op de volle wijze waarnaar de liefde ons zoekt. Zo wordt het door Christus in het Evangelie gegeven gebod, het gebod van de liefde, voor ons nu in het christendom zelf een nieuw gebod uit het feit zelf dat het nu in Hem en in ons waar is, duidelijk zo. Wij zijn in het licht gebracht en hebben het licht in ons ontvangen.

1.1.

In de eerste plaats vinden wij dus Christus als het Leven, en het Leven als het Licht der mensen. Johannes voert ons terug naar Christus op aarde zoals zij Hem hadden gezien, aanschouwd, met hun handen getast, en toch duidelijk Eén in wie een goddelijke volheid was die niet met de ogen kon worden gezien, hoe volledig ook aanschouwd, of dus getast. Voor hem en voor alle anderen, ontvangers van de openbaring, was het inderdaad een nieuw begin. Alle voorgaande eeuwen waren slechts de geschiedenis van de mens geweest, de gevallen mens zelfs, hoewel God had gewrocht en getuigd; maar er was nog geen tweede mens.

Nu was de tweede Mens gekomen, de Mens volgens de goddelijke gedachte van de mens toen God hem maakte, maar niet de mens die God eerst maakte, hoewel de Zoon des mensen; en dus in de dichtst mogelijke plaats van intimiteit tot ons, ja van verwantschap in zekere zin, de Bloedverwant-verlosser. Het is duidelijk dat dit het 'begin' is waarover Johannes spreekt, door zijn beroep op het oude gebod dat zij 'van het begin' hadden. Het is niet, laten we niet vergeten, Zijn

bestaan waarover op deze manier gesproken kan worden als vanaf het begin. Hij was in het begin, zoals we weten; maar dat is iets anders. Toen iets begon, was Hij begon niet; maar juist daarom zou men niet met recht kunnen zeggen: ‘van het begin’. Het zou niet de hele en passende waarheid geven. Bovendien spreekt hij van Eén in de wereld, zichtbaar voor de ogen en oren van de mensen; en dat was niet wat er was in dat oerbegin. Toch was dit een wonderlijker, dat het andere overschaduwde, maar alleen zoals helderheid helderheid overschaduwde, zoals sterren en al het andere overschaduwde worden in de glans van de dag.

Hij zegt: ‘*Wat van het begin af was*’ (vs.1), niet wie, zoals we zouden verwachten. Hij spreekt, zoals hij ons vertelt, over het Woord van leven, het Woord van God, volgens het Evangelie, en in wie het leven was; maar in de aanwezigheid van zo iemand kan hij alleen spreken over ‘*wat wij gehoord, wat wij gezien hebben*’. Het was niet, als het ware, de hele Persoon volledig verteld, juist omdat het onmogelijk was dat Hij volledig verteld zou worden; en dit verklaart de eigenaardigheid van de uitdrukking. Toch laat hij geen afstand toe waarin zij zich van Hem bevonden. Elke uitdrukking lijkt hier slechts bedoeld om Hem dichterbij te brengen, en de ziel vollediger te verzekeren van haar recht, door genade, op Hem.

Zo staat er eerst: ‘*Wij hebben gehoord*’; maar dat zou, als het alleen stond, een verre Stem kunnen zijn, de Persoon Zelf verborgen. Daarom zegt hij verder: ‘*Wat wij gezien hebben met onze ogen*’; maar dat is niet genoeg. Het was geen kortstondig visioen. Het was niet zoals toen Hij verscheen aan de twee die naar Emmaüs gingen, toen zij Hem kenden en Hij uit hun zicht verdween. Nee, zegt hij: wij

hebben Hem *'aanschouwd'*. Hij is voor onze ogen geweest, zodat we de gezegende voor ons konden opnemen en bij Hem konden stilstaan. Maar zelfs dat is niet genoeg; zoals Hij tot Thomas zegt, voor de volkomen overtuiging van wie Hij is: 'Tast Mij en zie', zo zegt de apostel hier: *'Onze handen hebben Hem betast'*. Zo wordt Hij op de meest intieme manier gekend, het Woord van Leven, de Gever ervan zeker, maar tegelijkertijd Degene in wie het was, wiens elke handeling en elk woord de uitdrukking ervan was, *'dat eeuwige leven dat bij de Vader was'* (vs. 2).

Dit leven, voegt hij eraan toe, *'werd geopenbaard'*. Het was, zoals hij in zijn Evangelie zegt, 'het licht der mensen' licht te midden van omringende duisternis die het niet kende en niet kon bevatten; maar een licht dat niettemin al het andere openbaarde, een goddelijk leven in de mens, een openbaring van persoonlijke heerlijkheid. En dan was het niet uitzonderlijk, alleen voor hen die bedoeld waren om zich van alle anderen te onderscheiden door het te ontvangen. Weliswaar is Degene die het openbaarde niet onder ons gebleven, Hij is teruggegaan waar Hij eerder was; maar zij die het gezien hebben zijn getuigen van de openbaring, ontworpen getuigen, gezonden om aan anderen te verklaren 'dat eeuwige leven dat bij de Vader was en aan ons is geopenbaard'. Wij moeten het zien als een leven dat werkelijk op aarde werd geleefd, maar dat de onzichtbare energie die eronder lag, goddelijk en eeuwig, openbaarde. Het was de Zoon van God in de wereld, zoals hij ons graag vertelt, 'de eniggeboren Zoon', met een uitmuntendheid die geheel de zijne was, en die niet aan anderen kon worden meegedeeld, en toch tegelijkertijd met een volheid van macht en zegen die kon worden meegedeeld en genoten: waardoor een levende gemeenschap ontstond die volgde (voor hen

die het in geloof ontvingen) op het gemaakte verslag, van de kant van hen die, wat ze ook hadden, ze ook hadden voor anderen dan zichzelf, en wiens vreugde het was om aan anderen datgene mee te delen wat zichzelf alleen maar meer verrijkte door de mededeling.¹

Deze gemeenschap was ‘met de Vader’ Zelf, en ‘met Zijn Zoon Jezus Christus’; de Vader die de Zoon openbaart, en de Zoon die de Vader openbaart; de Zoon het voorwerp van de vreugde van de Vader, en de Vader die Hij openbaart die de Zoon bewerkt en spreekt; ja, de Vader die in Hem verblijft, en, zoals Hij zegt, ‘de werken doet’. Het is hierin dat wij worden gebracht één gemeenschap met de apostelen zelf, deelneming met hen in de gedachten en doeleinden, de gevoelens en de affecties, de gehele gezindheid van Christus. En in deze gemeenschap, zo voegt hij er tenslotte hieraan toe, is een volle vreugde te vinden, een vreugde die in God zelf geopenbaard is, niet alleen de zondeval weggenomen, de afstand die erdoor veroorzaakt werd tenietgedaan, maar, veel meer dan dat, de Onthuller zelf Immanuel, God in de mens, met de mensen.

Gezegend is het om de intensiteit van het verlangen te zien, zoals uitgedrukt door de apostel, dat we niet alleen zulke dingen zouden

1 De ‘wij’ en de ‘u’ zijn enerzijds de apostelen en andere getuigen die in persoonlijk contact stonden met onze Heer, en anderzijds de lezers van de brief. Deze laatsten zijn ongetwijfeld gelovigen, maar worden soms aangesproken alsof ze het Woord voor het eerst horen. Zo zou ‘*opdat ook u gemeenschap met ons hebt*’ kunnen duiden op hen die pas tot kennis van de waarheid zijn gebracht. Het betekent niet dat het onderscheid tussen ‘ons’, de apostelen, en ‘u’, de heiligen, behouden blijft. ‘*Onze gemeenschap is met de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus*’, betekent niet dat gemeenschap alleen mogelijk is voor de apostelen, zoals sommigen beweren, maar voor alle heiligen die met hen in gemeenschap zijn gebracht. S.R.

weten, maar dat we de hele zegen ervan zouden genieten, als men dat zo zou kunnen zeggen. Er is ongetwijfeld oneindigheid in, maar toch niet op zo'n manier dat de gretigheid van de ziel wordt teleurgesteld en afgeremd, maar dat zij steeds verder, dieper en dieper, wordt geleid naar datgene wat, voortdurend bevredigend, haar steeds verder trekt door de bevrediging zelf. Zo is het Leven het licht der mensen.

1.2.

De apostel gaat verder om dit te onderscheiden van alle vroegere mededelingen. De boodschap van Hem gehoord en nu verklaard is dat *'God is Licht, en in Hem is geen enkele duisternis'* (vs. 5). Wolken en duisternis zijn rond Hem geweest. Het voorhangsel van scheiding, zoals in de tempel van weleer, verborg Hem voor het zicht; ja, onder de toen bestaande omstandigheden was het genade om dat te doen; niemand kon naar Hem kijken en leven. Zelfs Mozes zegt: *'Ik ben vol vrees en ik beef zeer'* (Heb. 12:21), en zij die Zijn stem hoorden, verlangden dat Hij niet langer op die directe manier tot hen zou spreken, opdat zij niet zouden sterven. Alleen al de openbaring van de heerlijkheid in het gezicht van Mozes moest voor hen verborgen blijven; en dat was het kenmerk van heel die bedeling heerlijkheid die daar wachtte om geopenbaard te worden, maar een sluier eroverheen, zodat de mensen de zegeningen waarover zij spraken, en die getypeerd en voorzien waren in alles om hen heen, niet konden zien. Welnu, God is in het licht, zegt de apostel: *'Wij wandelen in het licht zoals Hij in het licht is'* (vs. 7). Wij konden niet in het licht wandelen in deze zin totdat Hij in het licht was. Het voorhangsel is gescheurd,

de heerlijkheid van God is gezien. Het is dit waarin het geloof ons nu introduceert, zoals zelfs het geloof zelf nooit eerder mensen kon introduceren. Wij *'wandelen in het licht zoals Hij in het licht is'* en zo hebben wij *'gemeenschap met elkaar'*, de gemeenschap van ogen die gelijkelijk zien, en van hen die in een gemeenschappelijk genot zijn gebracht van alles wat het openbaart.

Maar nogmaals, het is in deze kring van het licht dat *'het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde'*. Het is duidelijk waar de apostel hiernaar verwijst, dat hij juist in aanwezigheid is van dat open heiligste, geopend door het scheuren van het voorhangsel toen Christus stierf. Het bloed vergoten als verzoening voor onze zonden heeft de weg geopend naar de tegenwoordigheid van God; het licht waarin wij binnengaan zoekt de zonde op, kan haar niet verborgen laten, maar waar dit waar is, reinigt het bloed van de zonde die naar buiten is gebracht. In Israëls heiligdom lag het bloed op het verzoendeksel zelf, onder de volle glans van de overstraalde heerlijkheid. Israël kon het niet zien, maar wij zien het; en juist het licht dat niet toestaat dat zonde verborgen blijft, schijnt in volle helderheid op het bloed dat ervoor is vergoten, waarvan het licht, waar het ook schijnt, de waarde met zich meedraagt.

Wandelen in het licht is kenmerkend voor de christen, voor iedere christen. Het is dit licht, waarin God volkomen geopenbaard is, waarin het geloof binnengaat; en wie daarbuiten is, wandelt nog in de duisternis, onwetend van God en van alle andere dingen. Hierover spreekt hij als hij de voorwaarde stelt dat het bloed reinigt *'als wij in het licht wandelen'*. Het is niet als we in het licht wandelen. Dat is hier niet de vraag. Het is waar we wandelen, niet hoe we wandelen,

waar hij over spreekt. Het is niet een morele toestand in ons, hoezeer deze ook wordt voortgebracht. Het is de kracht van een openbaring die ons bekend is gemaakt en die het geloof ontvangt. Dus, *'als wij zeggen dat wij gemeenschap met Hem (met God) hebben, en wij wandelen in de duisternis, dan liegen wij en doen de waarheid niet'* (vs. 6). De duisternis is dus niet alleen zedelijk, hoewel in deze duisternis alle kwade dingen verblijven, maar het is een duisternis die allereerst de onwetendheid van God zelf is, en die het grote oerkwaad is, het kwaad dat alle andere kwaden met zich meebrengt.

Voor gemeenschap met God moet Hijzelf gekend worden; en dit is wat de Persoon en het werk van Christus voor ons hebben gedaan. In onze behoefte is volledig voorzien. De liefde heeft voor ons ingegrepen. De liefde heeft het licht laten schijnen, en om de liefde te genieten moeten wij in het licht zijn. Dat zal ons ook aan onszelf openbaren. Dat zal de wereld en alle andere dingen openbaren; en zo wordt de heiligheid van de waarheid voor ons veilig gesteld, de zonde wordt zonde staat in al haar hatelijke werkelijkheid. Wij worden daarover in gemeenschap met God gebracht. De praktische toestand beantwoordt noodzakelijkerwijs, als het gevolg aan de oorzaak, aan de openbaring die ons is gedaan; en dit is het christendom, en niets anders.

1.3.

De apostel gaat onmiddellijk over tot het toetsen van alle christelijke belijdenis aan deze principes. Hij toetst altijd. Hij moet de waarheid hebben, en niets dan de waarheid; en dus gelden de voorwaarden

hier voor de hele belijdenis, de ware en de valse. *'Als wij zeggen'*, dat is *'als wij belijden'*. De apostel plaatst zichzelf naast alle anderen. Hij onderscheidt de ware van de valse, eenvoudigweg omdat zij zich manifesteren door het al dan niet vervullen van de voorwaarden. Wandelen in duisternis, in onwetendheid over God, is ook wandelen in onwetendheid over onszelf. *'Als wij zeggen dat wij geen zonde hebben'* (dat is de onwetendheid die bij de duisternis hoort), *'misleiden wij onszelf en de waarheid is niet in ons'* (vs. 8). Maar als wij in het licht zijn, dan zijn dan weten we dat we zondigen.

Er is geen mogelijkheid of verlangen om ze te verbergen. *'Wij belijden onze zonden'*; en *'als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid'* (vs. 9). *'Als wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar'*, want God heeft de mensen uitdrukkelijk gezegd dat zij gezondigd hebben, en daarom *'is Zijn woord niet in ons'*(vs. 10). Wij zien hier een noodzakelijk verschil tussen deze bewering dat *'wij niet gezondigd hebben'* en dat *'wij geen zonde hebben'*. Het ene spreekt van gepleegde daden; het andere gaat dieper, om de zonde die in onze natuur ligt op te sporen. Hoe kunnen we daar onwetend van zijn als we inderdaad christenen zijn? Er zijn, helaas, mensen die niet alleen het christendom belijden, en ongetwijfeld meer hebben dan de belijdenis, maar die er toch in slagen zichzelf zo te misleiden dat het lijkt te zeggen wat hier staat: *'Wij hebben geen zonde'*. De zonde, zeggen zij, was inderdaad onze vroegere toestand, en wij hadden genade nodig om ons daarvan te verlossen; maar die genade heeft ons volkomen verlost, en er is nu niets meer van over.

Dat is zeker zelfbedrog; en alleen door te weigeren zonde te noemen wat werkelijk zonde is, zijn zij in staat het uit te voeren. Slechte gedachten zijn bij hen van de duivel; het is iets buiten henzelf, de macht van de vijand, maar niet het bederf van hun natuur. Hun norm is niet wat de Bijbelse norm is. De Schrift vermindert niet in haar eisen aan ons in antwoord op enig argument over beschadigde krachten en dergelijke. *‘Wie zegt dat hij in Hem te blijft’*, zegt de apostel, *‘behoort ook zelf zó te wandelen als Hij gewandeld heeft’* (1 Joh. 2:6). Handhaaf deze norm, en wie zal zichzelf daaraan afmeten en zeggen dat hij niet tekortkomt? Wie zal in de diepte van zijn ziel kijken en zeggen dat daar niets anders te zien is dan Christus zelf, als in de zuiverste spiegel?

Laat slechts zulke dingen worden geuit, en zij zullen spoedig hun antwoord ontmoeten; ja, het zal voor henzelf onmogelijk zijn, als het licht inderdaad op hen heeft gewerkt, het bedrog in stand te houden. Zij rechtvaardigen zichzelf met woorden, en hun eigen geweten is tegen hen wanneer zij eenmaal het brandpunt van hun visie krijgen bijgesteld. Dit is dus wat de apostel ons geeft over de duisternis; het is het effect van het zijn in de duisternis. Aan de andere kant, als we in het licht zijn, belijden we onze zonden. Dat is ongetwijfeld een algemeen principe, dat ons hele christelijke leven met ons meegaat; maar dat is niet precies wat de apostel hier in gedachten heeft. Hij denkt aan de ziel die net uit de duisternis in het licht is gekomen, in wie het eerste element van gemeenschap met God wordt gevonden in het besef van haar eigen toestand. De zonden zijn daar te duidelijk om te worden verborgen, verzacht of op enigerlei wijze kwijtgescholden. God is de enige toevlucht. Gezegend zij Zijn naam, Hij neemt zondaars op; en

dus, *‘als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven’*.

Hoe dicht komt Johannes, in een uitspraak als deze, bij Paulus! Hij spreekt niet over rechtvaardiging zoals Paulus dat doet. Hij spreekt eenvoudig over vergeving. Rechtvaardiging, is een van de waarheden die Paulus' evangelie kenmerken, ten aanzien waarvan hij zelf beweert dat hij een bijzondere bediening had; maar als Paulus zegt dat God rechtvaardig is om te rechtvaardigen, zegt Johannes hier dat Hij rechtvaardig is om te vergeven. De ene verklaring heeft niet de volheid en vrijmoedigheid van de andere, maar dit fundamentele element zit in beide, dat het God zelf is die in het evangelie wordt geopenbaard aan mensen, aan zondaars, en dat Hij niet alleen genadig is om te vergeven, maar *‘getrouw en rechtvaardig’* in het doen ervan. *‘Getrouw’*, let op; dat moet zijn aan Zijn beloofde woord, of liever, laten we zeggen, met het oog op wat de apostel ons hier voorhoudt, trouw aan Christus die voor de mensen is gestorven trouw aan dat kostbare bloed dat hier wordt gezien als op de verzoendeksel. Het bloed verklaart Zijn gerechtigheid; ook aan het bloed is Hij getrouw; en zo wordt degene die als een belijdende zondaar in Zijn tegenwoordigheid komt, met volkomen zekerheid tegemoet getreden.

Maar er is hier ook meer dan de vergeving van zonden. Hij is getrouw en rechtvaardig om ons zowel te reinigen als te vergeven, en ons te reinigen van alle ongerechtigheid, dat wil zeggen, van al dat gebrek aan oprechtheid voor Hem dat tot de essentie behoort van de natuurlijke, gevallen toestand. Zo kan de psalmist zeggen over de zaligheid van de man *‘wiens ongerechtigheid vergeven is, wiens zonde*

bedekt is' (Ps. 32:1), *'aan wie de Heer geen zonde toerekent, en in wie dus geen bedrog is'*. Uit alles wat hier staat, kunnen we opmaken dat hij ons geeft wat fundamenteel is voor de christelijke toestand. Hij maakt onderscheid tussen degene die in de duisternis is en degene die in het licht is, tussen de ware en de valse in de christelijke belijdenis; en dus heeft hij het niet over de zonde waarin een christen kan vallen, maar over datgene wat hij tot God brengt als alles wat hij Hem kan brengen als hij eerst komt tot Hem die Zich in Christus heeft geopenbaard. Wij zullen merken dat hij onmiddellijk overgaat tot de kwestie van de zonden die een christen kan begaan nadat hij dat is; en hoewel hier wordt beleden wat als beginsel voor de christen zal gelden gedurende zijn christelijk leven, (omdat hij nooit ophoudt in dat licht te zijn dat met hem handelde toen hij er voor het eerst in kwam,) toch zullen wij tegelijkertijd merken dat de apostel dit op een andere manier behandelt.

1.4.

Wij komen nu onmiddellijk hierop, dat de apostel onderscheid maakt tussen wat hij geschreven heeft en wat hij nu gaat schrijven: *'Mijn kinderen'*, zegt hij, *'ik schrijf u deze dingen, opdat u niet zondigt'* (Hst. 2:1). Het is inderdaad de kracht van deze openbaring van God in Christus, die voor de toekomst macht tegen de zonde moet zijn; toch overweegt hij de mogelijkheid dat een christen zondigt. *'Als iemand zondigt'*, zegt hij. Wij zouden misschien denken, dat hij liever zou zeggen: *'wanneer iemand zondigt'*; maar dat doet hij niet, want hij wil het niet zeggen alsof het noodzakelijk is dat iemand

zondigt, ongeacht de feiten over onszelf die wij moeten erkennen. Met de Geest van God in ons, is er niet overvloedige kracht tegen elke zondeopdracht, wat die ook moge zijn?

Wij zijn er getuige van dat wij verantwoordelijk zijn voor elke daad van deze aard. We kunnen nooit zeggen dat we in onmacht zijn gelaten om dit te doen. Onszelf niet veroordelen zou zijn God onteren; daarom stelt hij het voorwaardelijk, *'als iemand zondigt'*; maar wat dan? Wat is de remedie? Dat we onze zonden belijden, zodat we vergeving krijgen? Dat komt te zijner tijd, maar daar kan hij niet mee beginnen. De eerste en fundamentele noodzaak hier is Christus. Het is Christus in wiens handen het bekken en de handdoek liggen. Het is Christus die zegt: *'Als Ik je niet was, hebt je geen deel met Mij'* (Joh. 13:8). Onze noodzakelijke toevlucht is daarom allereerst tot Christus zelf. Geen reiniging van onszelf kan er zijn, geen verwezenlijking van iets op deze manier, totdat wij onze voeten in Zijn handen hebben; en zelfs daar gaat de apostel hier achteraan. *'Als iemand zondigt, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige, en Hij is het zoenoffer voor onze zonden'* (vs. 2).

Dus, wat voor berouw er ook nodig is, wat voor behoefte er ook is aan de belijdenis van wat we gedaan hebben, waar de apostel iedereen aan wil herinneren die zich bewust is van verkeerd handelen, is dat *'we een Voorspraak hebben bij de Vader'*. Het is niet, als iemand zich bekeert, hebben wij een Voorspraak; maar, *'als iemand zondigt'*. Hoe zou het met ons zijn als Christus ons niet vasthield in de omhelzing waarmee Hij ons eerder ontving? Als Hij ons niet vasthield aan God, hoe zeker zouden wij dan wegdrijven! Het woord *'Voorspraak'*, *'Paracleet'* (Gr.), is hetzelfde als het woord dat de Heer zelf gebruikt

met betrekking tot de Heilige Geest, en in dezelfde zin spreekt Hij over Zichzelf in hetzelfde karakter. *'Ik zal de Vader vragen'*, zegt Hij, *'en Hij zal u een andere Voorspraak geven'* (Joh. 14:16), namelijk de Geest van God.

Zo moeten wij deze vergelijken. De Geest is nu de Voorspraak op aarde, in plaats van Hem die van de aarde is weggegaan. Christus is de Voorspraak bij de Vader, degene die naar Hem is opgevaren en voor ons in Zijn aanwezigheid is. Als wij aan de Geest denken zoals de brief aan de Romeinen over Hem spreekt, zullen wij deze term 'Voorspraak' duidelijker begrijpen. De apostel vertelt ons daar dat *'wat wij naar behoren zullen bidden, weten wij niet, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen'* (Rom. 8:26). Dat betekent niet dat het hele gebed waartoe Hij ons leidt een dergelijke zucht is, maar dat er iets is in het gebed waartoe Hij leidt dat zelfs door degene die bidt niet kan worden uitgesproken. Hij kan niet beseffen wat hij nodig heeft. Hij weet niet waarvoor hij moet bidden.

De Geest brengt hem niet alleen in het bewustzijn van noden die uitgedrukt kunnen worden, en uitgedrukt worden, maar voegt er tenslotte, als van Zichzelf, datgene aan toe wat een voorbede is volgens God: iets wat Hij die de harten doorzoekt, kent als de geest van de Geest, terwijl het voor degene die bidt slechts een onverstaanbaar gekreun is. Hoe mooi is het om zo te zien dat de Geest onze Voorspraak wordt, die zelfs verder gaat dan wij kunnen, opdat onze gebeden volledig zijn en in overeenstemming met Zijn gezindheid die ze moet beantwoorden! Op deze manier, hoewel dit niet alles omvat wat met het woord bedoeld wordt, kunnen we toch

begrijpen hoe de Geest een Voorspraak voor ons wordt, hoe Hij onze zaak opneemt en deze voor God bepleit.

Wij zien hier dat zijn pleitbezorging voor Christus dezelfde betekenis heeft. Hij is een Voorspraak bij de Vader, geheel geschikt voor alles wat in het hart van de Vader is. Hij is Jezus Christus, de rechtvaardige, Iemand die nooit kan afnemen, dus datgene wat aan het karakter van God aan Zijn heerlijkheid toekomt. Anderzijds is Hij Eén die volledig voor ons is, en die de titel heeft voor ons te zijn door de verzoening die Hij voor onze zonden heeft gedaan. Zo zijn wij volledig voorzien. Maar merk op dat Hij ook bij de Vader Voorspraak is. De apostel zegt niet: bij God, maar bij Iemand die in een duidelijk bekende relatie staat tot het volk wiens zaak Christus op zich heeft genomen; en dit is het karakter van de hele brief voor ons.

Zo hebben wij een levende Persoon voor al onze noden; niet iets wat wij moeten doen of doormaken, maar Eén die onze zaak op zich heeft genomen en in Wiens handen wij zijn. Daaruit volgt, als uitvloeisel hiervan, dat zoals wij in Zijn handen zijn, zo ligt in de praktijk de zegen voor ons om ons in Zijn handen te laten zijn door dit te beseffen op de manier waarop het dertiende hoofdstuk van het Evangelie Hem aan ons voorstelt. Hij is daar de omgorde Knecht van onze nood, met het bekken en de handdoek. De absolute noodzaak voor ons is dat Hij ons wast.

Als Hij ons niet wast, hebben wij geen deel aan Hem. De gemeenschap wordt noodzakelijkerwijs onderbroken als wij niet gewassen worden volgens datgene wat Hem voor ogen staat, schoon zoals Hij ons wil hebben, en zo wordt Hij volledig onze bron. Wij kunnen ons niet wassen. We moeten onszelf niet eerst in orde brengen om tot Hem te

komen. We komen zoals we zijn, niet gewassen, maar om gewassen te worden, onszelf overgevend in Zijn gezegende handen, zodat Hij ons alles kan laten zien wat er mis is met ons de geheime wortels en principes die hebben geleid tot falen, evenals het falen zelf. En het eerste wat wij moeten doen is ons bewust worden van deze nabijheid tot Hem, geen afstand toestaan, en aan de andere kant beseffen dat we ons absoluut in Zijn handen moeten leggen, Hem niet dicteren wat Hij gaat rechtzetten, maar Hem ons laten onderzoeken, Hem Zijn hand laten leggen op dat wat rechtgezet moet worden, niet tevreden zijn met een gedeeltelijke reiniging, maar met die volmaakte reiniging die alleen naar Zijn gedachten kan zijn. Zo is er volmaakte genade, maar ook volmaakte heiligheid.

De aanwezigheid van de Heer is datgene waardoor wij alleen ontsnappen aan de bezoedeling van het kwaad datgene wat met Hem te maken heeft en wat voor ons inderdaad een dagelijkse noodzaak is. Dit alles hebben wij inderdaad voor ons gehad in het Evangelie, maar wij kunnen ons daardoor realiseren dat wat al is gezegd, dat *'als wij onze zonden belijden, Hij getrouw en rechtvaardig is om ons de zonden te vergeven'*, weliswaar een beginsel is dat altijd van toepassing is, maar tegelijkertijd is het niet de juiste remedie voor falen, wat het falen ook moge zijn. Christus zelf is de remedie; maar wij hebben Hem nodig, opdat zelfs de belijdenis van onze zonden, die zeker zal volgen, naar Zijn geest zal zijn; opdat wij in Zijn licht zullen zien wat zonde is, wat onze zonden zijn, en in de genade van Zijn tegenwoordigheid datgene zullen vinden wat inderdaad vermogen is om heel ons hart voor Hem uit te storten. Dan zullen wij ontdekken dat er inderdaad een vergeving van overheidswege is, die zeer noodzakelijk is voor de gemeenschap, en waarvoor wij bij Hem moeten zijn geweest. Maar

het eerste punt, en in ware zin de hele zaak, is onze voeten werkelijk in Zijn handen te hebben gehad, met het inzicht hoe grondig Hij voor ons is, en dat Hij alleen in staat is ons zelfs bewust te maken van het falen, omdat in Hem alleen de genade is die daaraan tegemoetkomt.

Er wordt aan toegevoegd dat *‘Hij het zoenoffer is voor onze zonden’*; en dan, geheel naar Johannes’ wijze: *‘Niet alleen voor onze [zonden] alleen, maar ook voor de hele wereld’*. Er staat niet, *‘de zonden van de hele wereld’*. Toch hoeven we niet te aarzelen om hierover te spreken, want het is zeker geïmpliceerd. Als de apostel zegt: *‘Niet alleen voor de onze’*, dan leidt hij daaruit af dat het ook voor de zonden van anderen is. Dit betekent niet dat ze zijn weggedaan. Hij is een verzoening, zoals in Romeinen wordt gezegd: *‘door het geloof in Zijn bloed’* (Rom. 3:25). Het is dus voor gelovigen dat dit alles effectief wordt, en alleen voor hen. Toch is het volmaakte Zoenoffer dat is aangeboden zo grondig toereikend, en zo duidelijk beschikbaar voor elke ziel die er oprecht naar verlangt, dat we kunnen zeggen: *‘Voor de zonden van de hele wereld’*, zonder de minste moeite of vraag. Prachtig is het om te beseffen dat juist in het Evangelie van Johannes, waar de diepste dingen van de goddelijke genade worden verteld, de volste uitstorting in het hart naar allen is. De oproep en de voorziening zijn voor allen. De zonde van verwerping rust op hem die verwerpt, en hij zal nooit kunnen zeggen dat er geen remedie was, of dat hij niet in staat was om van de remedie gebruik te maken.

De apostel gaat nu over tot datgene waar het hem voortdurend om gaat, de praktische toetsing van hen die door hun belijdenis in het licht zijn. Iedere christen is werkelijk in het licht, en wij moeten het *‘als wij in het licht wandelen’* niet opvatten alsof het iets minder dan

dit zou betekenen. De tegenstelling tot het wandelen in het licht is het wandelen in de duisternis, en het wandelen in de duisternis is in geen enkel opzicht christelijk, zoals we hier zien. Het is zelfs geen uitzonderlijke toestand waarin een christen kan geraken. Zo wordt het hier niet voorgesteld. Het is niet waar dat een christen praktisch in duisternis kan verkeren. Er kan een gebrek aan eenheid in zijn oog zijn dat dit veroorzaakt, maar het wandelen in het licht wijst erop waar hij wandelt, niet hoe hij wandelt. Het is inderdaad het wandelen waarover Johannes spreekt: enerzijds wandelen in het licht, anderzijds in de duisternis.

Hij heeft altijd het idee van levende activiteit, of het nu echt leven van God is of niet; toch is het een levende, actieve, verantwoordelijke man over wie hij spreekt, die zich in feite in een bepaalde richting beweegt. Als in de duisternis, hoe groot is dan het gevaar! Als hij in het licht is, is daar ook een verantwoordelijkheid aan verbonden, niet omdat hij in het licht is, maar omdat hij het praktisch in zich heeft, omdat hij in het licht is. Als wij in het daglicht zijn, zijn wij verantwoordelijk om onze weg te zien. Als we in de duisternis zijn, is dat niet precies de verantwoordelijkheid. Wij kunnen niet beter zien met onze ogen open dan met onze ogen dicht; maar als wij in het licht zijn, dan hebben wij de verantwoordelijkheid, en ook het voorrecht, te weten dat wij onze ogen open moeten hebben om de weg voor ons te kunnen onderscheiden, niet zonder oefening, noodzakelijkerwijs.

Dat wordt niet geïmpliceerd. Misschien moeten we onze ogen gebruiken om het pad te vinden, in het licht als we zijn; maar we moeten in het licht zijn om het te vinden. Johannes heeft, zoals we

vanaf het begin van zijn brief hebben gezien, het geopende heiligste voor zich, en het licht dat door het gescheurde voorhangsel naar buiten stroomt, het licht dat de kracht van het bloed draagt dat het naar buiten heeft laten komen. De hele vraag voor ons is dus of wij in het licht zijn. Tenminste, dat is de fundamentele vraag waarmee hij zich hier bezighoudt. De hele tijd zullen we merken dat hij het beroep op de proef stelt. Hij aarzelt niet om het grondig te testen. Hij plaatst ons niet op de grond van het bloed als vergoten voor onze zonden, maar toetst of wij op de grond staan. Als we in het licht zijn, heeft hij al gezegd, is het bloed voor ons van nut. Als wij in het licht zijn, zullen de gevolgen van het in het licht zijn gezien worden, en zal er voor hen die daar bewust in wandelen de zekerheid zijn die noodzakelijkerwijs voortvloeit uit een praktische wandel met God. Het is de eerste grote primaire zekerheid, die wij vinden als zondaars, niet als heiligen; maar het is een zeer noodzakelijke voor ons om te weten, en waarover wij vermaning nodig hebben.

Zoals de apostel Petrus heeft gezegd, moeten wij onze roeping en verkiezing zeker stellen, niet voor God, maar voor onszelf. Wij moeten zo wandelen dat het getuigenis van de Geest bij ons duidelijk en positief kan zijn. De apostel schrijft aan hen die belijden dit vertrouwen te hebben waarover wij spreken. Hij is dus niet bang om wettigheid voort te brengen door het te toetsen. *‘Hieraan’,* zegt hij, *‘onderkennen wij dat wij Hem kennen, als wij Zijn geboden bewaren. Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in hem is de waarheid niet’* (vs. 3, 4). De apostel heeft niet het idee deze dingen van elkaar te scheiden de kennis en de praktische resultaten daarvan. Zoals hij daarna zegt: *‘Ieder die zondigt, heeft Hem niet gezien, en Hem niet gekend’* (1 Joh. 3:). Hij denkt duidelijk niet

aan datgene waar een christen in kan vallen of door overwonnen kan worden. Hij denkt aan wat de karakteristieke toestand is. Als wij dit karakter van het onderhouden van Zijn geboden niet hebben, dan is het gewoon een valse belijdenis bij ons, en niet de waarheid. *‘Wie zijn woord bewaart, in hem is waarlijk de liefde van God volmaakt’*. Dat wil zeggen, die liefde die hem in Christus is geopenbaard, is tot bloei gekomen.

En hier zegt hij, laten we opmerken, niet eenvoudig: *‘wie zijn geboden bewaart’*, maar *‘wie zijn woord bewaart’*. Er is een verschil dat we al voor ons hebben gehad in de laatste rede van de Heer met zijn discipelen, zoals Johannes die zelf aan ons heeft gegeven. We kunnen niet anders dan zien hoe zijn hart in de hele brief teruggaat naar die laatste woorden van zijn Heer hoe hij ze reproduceert en benadrukt. De stijl en de taal zijn die van het Evangelie, een heerlijk en prachtig kenmerk van degene die de discipel was van wie Jezus hield, die aan Zijn borst lag en Zijn woorden in zich opnam. Daarom zegt hij hier: *‘Zijn woord bewaart’*, omdat de ware gelovige niet simpelweg onder een code van geboden staat, en hij vraagt zich niet af, wat moet ik doen? Wat het gebod impliceert; maar eerder, wat mag ik doen? Hoe kan ik aan Hem het verlangen tonen dat ik heb om Hem te dienen en te behagen?

Zo wordt de hele Schrift in werkelijkheid een noodzaak voor hen. Helaas wordt het in het beste geval slechts zwak gerealiseerd, dat is waar; niettemin kan hij die Christus goed kent niet anders doen dan begrijpen dat het hele Woord van God voor hem bestemd is, om in hem de gezindheid van Christus te vormen, en dat hij de gemeenschap kan realiseren zoals God die wil. Helaas voor het falen

en de onvolkomenheden! Toch is de louter wettische ziel ofwel een die niet echt in de genade is die onze hele heiliging is, of hij begrijpt de heerlijkheid en de kracht van die genade niet. We kunnen niet anders dan ons herinneren dat in die brief aan de gemeente van Filadelfia, nogmaals door Johannes zelf meegegeeld, en de allerlaatste verhandeling aan zijn nu volledig christelijke discipelen, de nadruk van de goedkeuring van onze Heer hierin ligt: *'U hebt Mijn woord bewaard'* (Opb. 3:10).

Wat Christus ook voor ons in gedachten heeft, het is aan ons om eerlijk te zijn, als Hij ons in staat stelt, ernaar te handelen en het uit te voeren; en het is terwijl we zo praktisch met Hem wandelen, dat we de volle werkelijkheid leren kennen van de wetenschap dat we in Hem zijn, want *'wie zegt dat hij in Hem blijft'*, zegt de apostel, *'behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft'* (vs. 6). Niet minder maat is vastgesteld niet minder volmaakt moet de norm worden aanvaard. Hier is opnieuw de toetsing van de belijdenis. *'Wie zegt dat hij in Hem blijft'*, maar het blijven in Hemzelf is wat absoluut noodzakelijk is voor het christendom. Het is de tak die in de wijnstok blijft (Joh. 15), zodat het sap in de tak blijft, en we kijken in zo'n geval terecht naar bloem en vrucht.

De apostel is niet bang voor het woord 'gebod'. Hij weet goed dat dat geen woord is dat het hart van een ware discipel onwelgevallig is. Hij zou niet zonder geboden willen zijn de manifestatie van een gezag waaraan hij onderworpen is, en onderworpen in verrukking, het zijn ware vrijheid vindend. Wat hij schrijft is dus *'geen nieuw gebod'*, zoals hij zegt. Het is slechts een oud gebod, dat zij vanaf het begin hadden. We zien meteen dat hij hier uitgaat van Christus' leven en woorden

op aarde. Het oude gebod is het woord dat hij gehoord heeft. Wat hij nu zegt is in die zin niets nieuws, en toch is er iets nieuws aan, en wel op een heel belangrijke manier nieuw: *‘Anderzijds is het een nieuw gebod dat ik u schrijf, dat waar is in Hem en in u, omdat de duisternis voorbijgaat en het waarachtige licht al schijnt’* (vs. 8).

Dat is wat het gebod ‘nieuw’ maakt. Het is een gebod dat nu in het hart geschreven is, volgens het volle karakter van het nieuwe verbond, en met alle kracht van het ware licht dat gekomen is, waarvoor elk element van duisternis voorbijgaat. Hij zegt hier niet dat het voorbij is, maar het gaat voorbij. Wij zijn ons er allen van bewust, hoezeer wij in ons hart ook verlangen trouw te zijn aan Hem, dat er toch onduidelijkheid bij ons blijft; dat er dingen in onszelf zijn die het licht belemmeren, en die wij nog nooit zo hebben kunnen ontdekken dat zij volmaakt verwijderd zouden worden; Maar het ware licht schijnt, en de ziel, zich daarvan bewust, trekt steeds vollediger in zijn stralen, verheugt zich in het licht en wil niets ervan voor zichzelf verbergen; want het is in het licht dat alle dingen hun ware karakter krijgen; het kwaad wordt er met afschuw in gezien, en al de lieflijkheid van wat goed en waar is komt tevoorschijn. In het licht staan is dus niet louter koude, heldere kennis. Het heeft de zegen van warmte in zich, en de vitaliserende kracht waaronder alle kostbare vruchten van de aarde opkomen en rijpen. Zo is *‘het waar in Hem en in u’*. Christus is het licht; en dit licht is ook in ons, door zijn genade. Wij zijn in gemeenschap met Hem, zoals Hij ons al heeft verzekerd.

Anderzijds, *‘wie zegt dat hij in het licht is en zijn broeder haat, is in de duisternis tot nu toe’* (vs. 9). Let wel, hij zegt niet alleen dat hij nu in de duisternis is. Dat is waar, maar niet de hele waarheid. Hij is in

de duisternis, en hij is er nooit uit geweest. Hij is in de duisternis tot nu toe. Dat laat niet de mogelijkheid toe dat een ziel in het licht is geweest, in de zin waarin Johannes hier spreekt, en er weer uit komt. Aan de andere kant: *‘Wie zijn broeder liefheeft, blijft in het licht’*. Hij blijft daar, en er is in hem geen aanleiding om te struikelen; maar: *‘Wie zijn broeder haat* (merk op dat het steeds een beroep is, en daarom toetst hij het als zodanig; De broeder wordt door zijn belijdenis als broeder beschouwd, er is verantwoordelijkheid voor de beleden relatie, of die nu waar is of niet, en wie zijn broeder dan haat) *is in de duisternis, en wandelt in de duisternis, en weet niet waar hij heengaat, omdat de duisternis zijn ogen heeft verblind’* een verschrikkelijke toestand, zeker, en die door de gebruikte taal lijkt te worden onderscheiden van die waarover de profeet spreekt, waar de mensen ‘in de duisternis zitten en geen licht hebben.

In dit geval is de waarheid niet bekend, en er is niets waarvan men kan spreken als activiteit; hoewel er zeker op een andere manier activiteit is en veel slechte daden die bij zo’n toestand horen. Maar hier is het licht gekomen; de ziel heeft de verantwoordelijkheid van dat licht; hij heeft een wandel die in zijn karakter wordt geschat als in het licht of in de duisternis, zoals de apostel in Filippenzen heeft gezegd, ‘zelfs wenend’, van hen (velen waren het) die wandelen, maar als *‘vijanden van het kruis van Christus’*, van wie *‘hun god de buik is, en hun heerlijkheid is in hun schande, zij bedenken de aardse dingen’*(Fil. 3:18, 19). Dit is de duisternis waarin al vele belijdende gelovigen

volgens het getuigenis van de apostel zich bevonden; en dit is het waarover Johannes hier spreekt.²

2 Het moet worden opgemerkt dat de apostel, bij het toetsen van de belijdenis van hen die zeggen God te kennen, niet spreekt over negatieve afwezigheid van kwaad, noch over de meer algemene kenmerken van wat bekend staat als een zedelijk leven. Hij zoekt naar liefde, iets dat in zijn ware aard en energie alleen van God afkomstig is. Als die afwezig is, of als er in plaats daarvan haat is, toont dat de afwezigheid van leven. Paulus spreekt in 1 Korintiërs 13 op ongeveer dezelfde manier alle gaven, hoe schitterend ook, zijn waardeloos buiten datgene wat de *'vervulling van de wet'* is wat in feite *'de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus'* is (Rom. 8:2). S.R.

Deel 2 - Groei door de waarheid

1 Johannes 2:12-27

We komen nu tot wat zeer uitgesproken is in karakter. Het in het licht zijn is op zichzelf geen voldoende verklaring van de toestand van de gelovige. Als hij in het licht is, en het licht in hem, impliceert dit nog iets dat waar van hem moet zijn een leven dat God gegeven heeft, en op grond waarvan hij een kind van God is. Dit is een leven dat hij door het evangelie heeft ontvangen. Wij zijn verwekt door het Woord der waarheid. Het Woord wordt, zoals Jacobus heeft gezegd, een 'geënt Woord'. Het is niet alleen als woord gekomen, maar in de kracht van de Geest, die erin werkt. Wij zien daarom de volmaakte verbinding tussen het leven en het licht. In Christus was het altijd volmaakt. *'Het leven was het licht der mensen'* (Joh. 1:4). In ons is nu, door genade, een leven dat ook licht is; het licht geeft het zijn karakter; en zijn zaad, zoals de apostel daarna spreekt, is het zaad van de waarheid, dat blijft in het hart waarin het is gezaaid.

Groei is dus ook door de waarheid, en dat is het waartoe de apostel nu overgaat. Door het leven zijn wij kinderen van een gemeenschappelijke Vader; maar hoewel het dus noodzakelijkerwijs eeuwig leven is, en goddelijk van karakter, kan het in ons zijn, en zal het noodzakelijkerwijs in het begin zwak en onrijp zijn. Het is altijd afhankelijk. Het haalt ons niet uit de plaats van het schepsel,

maar plaatst ons er volledig in, en doet ons beseffen dat de bron van alles is in Hem waaruit wij putten. Christus is de waarheid. Het ontvangen van Christus is het ontvangen van het leven dat de waarheid kenmerkt, en Christus is aldus voor de ogen van het geloof als het volmaakte Voorbeeld en de volle Werkelijkheid van datgene waartoe wij dagelijks opgroeien naarmate wij Hem kennen en met Hem wandelen.

2.1.

Hier legt de apostel het fundamentele onderscheid vast met betrekking tot allen over wie hij nu schrijft. *‘Ik schrijf u, kinderen, omdat de zonden u vergeven zijn ter wille van Zijn Naam’*. Dit geldt voor ieder kind van God, en het geldt voor ieder van hen evenzeer als voor ieder ander. Er is geen kind van God dat niet vergeven is. *‘Wij hebben verlossing door zijn bloed, vergeving van zonden’* (Kol. 1:14). Dit is dus de grond waarop de apostel schrijft. Hij zou geen grond hebben om te schrijven als hun zonden niet vergeven waren; want het gaat hier niet om het evangelie, dat wil zeggen om het te prediken aan hen die erbuiten staan, maar hij schrijft aan hen die het ontvangen hebben, en die daarom vergeven zijn vanwege omwille van die gezegende Naam die nu over hen genoemd wordt. Zij zijn dus vergeven in alle genade die het werk van Christus voor hen inhoudt. Dit is dus de basis van wat hij nu zegt. Hij heeft al gedefinieerd wat de ware volmaaktheid is, en deze gescheiden van de valse. Daarom kan hij nu schrijven aan hen die volgens deze definitie de ware kinderen van God zijn. Deze hebben het eeuwige leven.

2.2.

Maar nu erkent hij onmiddellijk dat er onder hen rangen en onderscheidingen zijn. Er zijn vaders, jongelingen, kinderen. Het woord in het laatste geval is een ander dan in het twaalfde vers, dat voor alle christenen geldt. Hier daarentegen zijn de 'kinderen' zij bij wie het leven zich nog maar begint te ontwikkelen. De jongelingen zijn zij die de volwassenheid hebben bereikt of aan het bereiken zijn. De vaders zijn zij die volledig rijp zijn in de volmaakte rijpheid van wat het christendom inhoudt. Merk op dat er hier geen 'oude mannen' zijn. Er is helemaal geen sprake van zwakheid of verval. Het leven is eeuwig, en dit kan en moet ontwikkeld worden, maar er is geen verval in; het is eeuwig.

Maar de verschillende klassen die hij hier aanspreekt worden genoemd vanuit de duidelijke overeenkomst met zulke klassen in de natuur, en er is zelfs een zeker verband tussen deze, dat we gemakkelijk kunnen traceren. Een oude man, als zodanig tot God gebracht, zal natuurlijk tegelijkertijd slechts een klein kind zijn in de dingen van God. Toch zal hij waarschijnlijk niet alle eigenschappen van kinderen hebben. Dit zal duidelijker worden als we verder gaan. Maar de kinderen kennen de Vader al, ze hebben geleerd in Zijn aangezicht te kijken en hun relatie tot Hem te herkennen maar de energie van de jeugd behoort hen nog niet toe. Zij hebben nog geen conflict gekend. Zij hebben de boze niet overwonnen. Toch is dit geen falen. Het is noodzakelijkerwijs onervarenheid. Het kenmerkt een toestand die bijzondere zorg behoeft, en waarvan de mislukking gemakkelijk kan komen, als God het niet afwendt. Toch is het op

zichzelf geen mislukking, maar verre van dat. De Vader kennen is een heerlijke en gezegende werkelijkheid. En de apostel heeft werkelijk geen idee van iets dat lager is dan dit. De kreet 'Abba, Vader' is de kreet van de kinderen.³

De jongelingen hebben de kracht van het leven, en hebben de boze overwonnen; maar er is nog gevaar voor hen; gevaar, misschien, in de activiteit zelf die dit impliceert gevaar dat noodzakelijkerwijs impliceert, kan men zeggen, in het feit zelf van het conflict, hoewel zij hebben overwonnen, en worden, in de stijl van de apostel hier, noodzakelijkerwijs gezien als overwinnaars. Hij stelt de christelijke toestand hier karakteristiek voor. Hij brengt niet de vlekken en misvormingen in, noch de onvolkomenheden, hoewel hij er wel voor waarschuwt. Hij geeft ons een beeld van het christendom, en niet van de vreemde elementen die nog aan de christen kleven. Dit is gemakkelijk te begrijpen. Hij wil ons bemoedigen door het besef van wat we zijn, en niet datgene binnenhalen wat daarmee in strijd is, ook al hebben we het misschien toegegeven, alsof hij het wil toegeven. Wij hebben al gezien dat hij kan zeggen: '*Als iemand zondigt, wij hebben een Voorspraak bij de Vader*'; maar hij zegt niet: *wanneer* wij zondigen, hebben wij een Voorspraak bij de Vader.

3 De kennis van de Vader is het kenmerkende van het christendom, er is geen christendom zonder dit; het is wat onze Heer bekend kwam maken en waarvan de Geest getuigt. Het omvat een kennis van de waardigheid van onze relatie lidmaatschap van de familie van God; het herinnert ons ook aan de liefde en zorg van de Vader: '*De Vader zelf heeft u lief*' (Joh. 16:27); het herinnert ons ook aan het feit dat wij onder het bestuur van de Vader staan, daarom de noodzaak om te wandelen in goddelijke vrees en gehoorzaamheid. Zo kent zelfs de baby relatie, goddelijke liefde, en de aanspraken daarvan op zijn gehoorzaamheid. S.R.

Dat zou een heel andere stijl van spreken zijn; en in plaats van bemoediging zou het een grote ontmoediging zijn. Hij schrijft als aan hen die de Geest van God hebben en kennen, en bij wie dus het volle vermogen van het volle voorrecht wordt gevonden, hoewel de jongeren als het ware vanzelfsprekend de boze hebben overwonnen. Is Hij die in hen is niet groter dan hij die in de wereld is? Wat moet het anders zijn dan overwinnen? Is dit niet *'de overwinning die de wereld overwonnen heeft, ons geloof?'* (Hst, 5:4) Hebben zij geen geloof? Hier heeft hij geen vermindering van deze zegen. Hij kan niet, zich richtend tot christenen als geheel, of in klassen als deze, het gebrek en het kwaad opnemen alsof het vanzelfsprekend was, alsof het bij Zijn volk hoorde. Dat is niet zo. De jongelingen tot wie hij zich richt, de ideale jongelingen zo u wilt, (maar toch maakt hij er niet alleen idealen van) hebben de boze overwonnen.⁴

Nu, wat de vaders betreft, is het opmerkelijk wat hij over hen te zeggen heeft. Wat is het? *'U kent Hem, die van het begin af is'* (vs. 13). Wat is dat meer dan de kinderen hebben gekend? Hebben de kinderen Hem niet gekend die vanaf het begin is, dat wil zeggen Christus? Ja, zij hebben Hem gekend, maar hoe weinig hebben zij Hem gekend! Kennis is het, prachtige, gezegende kennis kennis die hen onderscheidt van de rest van de wereld; en toch, wie die Christus werkelijk kent, zal zijn kennis van Hem als het ware als niets beschouwen? Zoals we in de opening van de brief hebben gezien, zal

4 Kracht is wat de jongelingen kenmerkt. *'Het sieraad van jonge mannen is hun kracht.'* (Spr. 20:29) Daar is de kracht die nodig is voor het onvermijdelijke conflict. Zoals de kennis van relatie de zuigelingen kenmerkt, zo kenmerkt de praktische uitvoering van Gods wil en in de omstandigheden waarin wij ons bevinden de jongelingen. S.R.

de apostel voor zichzelf en anderen die de onschatbare zegen hadden om met Hem op aarde te zijn, zeggen: *‘Wat van het begin af was, wat wij gehoord, wat wij gezien hebben met onze ogen, betreffende het Woord van het leven’* (Hst. 1:1). Zij hebben iets van Hem gezien. Hoe groot is het mysterie van de zegen die daarachter ligt! Niet dat zij van iets worden uitgesloten; niet dat zij op enigerlei wijze op afstand worden gezet, integendeel.

Zij worden uitgenodigd en nabij getrokken door de volheid van de openbaring zelf. We hebben gezien hoe hij voortdurend, als het ware, dichterbij komt in die openingswoorden: *‘Wij hebben gehoord’, ‘gezien’, ‘gehandeld’*. Toch is het uiteindelijk maar een beetje van deze goddelijke Persoon, deze Zoon die in zijn volheid alleen de Vader kent. Toch kan Johannes van deze christelijke vaders zeggen: *‘U kent Hem, die van het begin af is’*. Hier zal hij niet precies zeggen *‘die van het begin af is’*. Hij wil het niet zo kwalificeren. In één verband kan het worden gekwalificeerd, maar hier spreekt hij over een Persoon die zij kennen, die de echte Persoon is op wie hun ogen zijn gericht sinds zij door Zijn genade tot Hem zijn getrokken en tot de Zijnen zijn gemaakt. Hij spreekt over Iemand in de kennis van wie ze zijn opgegroeid tot waar ze nu zijn, en hun groei is door datgene wat ze steeds meer van Hem hebben geleerd. Zij zijn in Zijn gezelschap geweest; zij hebben naar Zijn woorden geluisterd; zij hebben de gedachten van Zijn hart horen uitspreken; zij hebben geleerd alle dingen met Zijn ogen te bezien.

Zij hebben nu, als vaders, als het ware voor zichzelf die wereld bewezen, die, zelfs voor de jongelingen, noodzakelijkerwijs veel van een onbeproeft wereld was geweest. Hoewel zij erover konden

spreken zoals de Schrift het had verklaard, konden zij er nog niet precies over spreken zoals zij het in ervaring kenden. Zij hadden nog niet alles beproefd in de tegenwoordigheid van Christus. De vaderen hebben dit gedaan, en de wereld is voor hen verschrompeld tot de ijdelheid die erbij hoort, en Degene die blijft is Christus, en alleen Christus. Hem kennen is dus alles kennen. Het is niet dat zij Hem niet beter zullen kennen, maar dat zij nu voor zich hebben gekregen (onmogelijk te verwarren met iets anders), zij hebben Eén gekregen die rust en voldoening heeft gegeven aan hun harten, in Wie zij inderdaad *'alle dingen die tot het leven en de godsvrucht behoren'* (2 Pet. 1:3) hebben gevonden, en wel zodanig dat zij daar blijven, *'geworteld en opgebouwd in Hem'* (Kol. 2:7). Er valt nog veel te leren, maar zoals voor ons allen het onderscheid tussen goed en kwaad datgene is wat tot de kennis gerekend wordt, zo is het onderscheid tussen Christus en al het andere hier de kennis van de vaderen.⁵ Zo hebben we dus de drie klassen voor ons. Hij zal zich nu tot elk van hen richten.

2.3.

Het is zeer opvallend, dat zodra hij zich tot de vaderen begint te richten, hij hun niet meer te zeggen heeft dan hij al gezegd had. Hoe vreemd lijkt dat bij de eerste gedachte daaraan! Zij hebben Hem voor

5 Christus kennen de eeuwige Zoon er gaat niets boven dat, en het is ver, ver boven alle relatiekennis en alle macht tot oorlogvoering. Het was hiervoor dat Paulus steeds aandrong *'opdat ik Hem mag kennen'* (Fil. 3:10). Wij kunnen de plaats van de vaderen in de gemeente van God goed begrijpen. Geen kracht kan het gebrek aan dat oordeel, die evenwichtigheid van de ziel, die alleen voortkomt uit de kennis van Christus, compenseren. S.R.

zich gekregen die de volheid van kennis is, en zij hebben Hem zo voor zich gekregen dat er helemaal niets anders met Hem verward kan worden. Dit is wat de apostel als het ware past. Zo heeft hij hun verder niets te zeggen. Bij hen is de waarde van de leraar in die mate gerealiseerd dat zij, mogen we zeggen, onafhankelijk zijn van de leraar. Hij schijnt dit later zelfs van de kinderen te zeggen, maar niet op dezelfde manier als hij het hier kan zeggen. De taak van een leraar is namelijk altijd om de mensen steeds onafhankelijker van zichzelf te maken. Welke leraar is er, die zoiets waard is, die er niet naar streeft dit te bereiken?

Wie houdt anderen altijd in de school voor zichzelf? Waar is de school anders voor dan om hen in staat te stellen eruit te gaan en hun zelfstandig leven apart te leiden? Helaas, als we hieraan denken en om ons heen kijken! Er zijn er genoeg die het onderwijs onderwaarden. Vaders zullen dat niet doen. Er zijn er genoeg die denken dat ze voor zichzelf als het ware onafhankelijk kunnen putten uit de goddelijke Bron, en bij niemand in het krijt staan. Het zijn nooit vaders die dit toegeven. Vaders hebben het nut van onderwijs, en van leraren geleerd; maar zij hebben, zoals het zeker het enige juiste voor hen was, datgene geleerd wat hen, meer en meer uit de school brengt waarin zij het geleerd hebben. Dat betekent natuurlijk niet de school van God, waarin wij allen zijn, maar de school van de leraar; zelfs wanneer de leraar zeer grondig is en als zodanig door God wordt gebruikt. Hoe zalig om dit soort onafhankelijkheid in de ziel te zien beginnen!

In feite moet er zelfs vanaf het begin een karakter van zijn. Maar hier is de volle rijpheid van zo'n karakter. Hier zijn zij die Christus zo

geleerd hebben, en zo in Zijn gezelschap zijn, dat zij weliswaar nog steeds leren, misschien uit de mond van een baby, maar tegelijkertijd niet meer in dezelfde zin geleerden zijn als zij eens waren. Zij *'kennen Hem die van het begin af is'*. Hoe heerlijk is het inderdaad Hem zo te kennen! Hoe zalig als we dit soort kenmerken onder ons kunnen zien ontwikkelen in het onafhankelijke leven en de wandel van hen die zo rechtvaardig zijn gemaakt door hun erkenning van hun absolute afhankelijkheid van Christus, van de hele volheid van God die zich in Hem openbaart en waarin zij dagelijks drinken! *'Geworteld en opgebouwd in Hem'*, zijn zij *'bevestigd in het geloof, ... daarin overvloeiend met dankzegging'*.

De jongelingen worden nu aangesproken als voorheen, als in de energie van de jeugd, zij die de boze al overwonnen hebben. Dit is wat de kinderen nog moeten doen. Zij moeten de antichrist, de leugen van de waarheid onderscheiden; maar bij hen die hier zijn, blijft het woord van God, de eerste noodzaak om dit te doen, in hen. Zij hebben in dit opzicht hun strijd gestreden en zijn erdoor gekomen. Zo zijn zij sterk als gevoed door het Woord, want het is nog steeds *'het brood van de machtigen'* (Ps. 78:25); het is datgene wat kracht geeft.

Maar hij heeft hun nu meer te zeggen, en zijn vermaning heeft te maken met datgene waarin zij immers nog geen ervaring hebben, waarin hun nieuwe ervaring moet zijn, en waarin hun energie hen noodzakelijkerwijs zal leiden. De jongelingen zijn natuurlijk degenen die de wereld ingaan. Het leven in deze zin begint bij hen. Hun noodzakelijke bezigheid ligt daarin. Daarom kunnen zij niet weigeren er iets mee te maken te hebben. Maar in deze wereld, tegengesteld als

zij is aan Christus, is er nog datgene wat, helaas, in staat is het hart aan te trekken, zelfs van een discipel.

Het leven dat hij begint heeft zijn eigen aantrekkingskracht. Hij kan er in zijn voor Christus, en moet dat ook zijn. Door Hem geheiligd en eruit gehaald, worden wij er net als geheiligden in gestuurd; maar hier ligt een conflict in besloten, en de list van Hem die de vorst ervan is, en die al haar heerlijkheid nog voor de discipel kan tentoonspreiden, zoals hij dat vroeger deed voor de Meester van de discipel. Het kwaad dat in de wereld is, wordt door het dagelijkse contact ermee vertrouwd, heeft de natuurlijke neiging minder indruk op ons te maken. We zijn er in ieder geval in; we moeten er als het ware het beste van maken. De dagelijkse slijtage van de dingen begint; we zijn niet in de teruggetrokkenheid van het gezin; we zijn weg van huis, min of meer alleen en onafhankelijk in ons leven nu, blootgesteld dus aan gevarieerde invloeden waarin het oog gemakkelijk het hart kan beïnvloeden, en hebben ook in het hart datgene wat nog aangetrokken kan worden door datgene wat al zoveel sterke mannen heeft overwonnen.

Hier is dus de grond van de vermaning van de apostel. *'Hebt de wereld niet lief*, zegt hij, *'noch wat in de wereld is. Als iemand de wereld liefheeft, is de liefde van de Vader niet in hem'*(vs. 15). Sterke, scheidende woorden voor hen die nog maar kortgeleden de Vader hebben leren kennen, en die gegroeid zijn in de kennis van de intimiteit die dit inhoudt! Wat een ding voor de jonge man die de wereld binnenkomt, de herinnering aan dat huis waarvan hij nu min of meer noodzakelijkerwijs de rug toegekeerd is! De apostel wil de geestelijk jongeren omringen met deze genegenheid van Hem die,

gezegend zij Zijn naam, nog steeds bij ons is, van wiens aanwezigheid wij niet weg mogen gaan, wiens liefde ons heeft gezocht en bij ons blijft.

Maar de liefde van de wereld is onverenigbaar met de liefde van de Vader. Er zit geen enkel element in dat van Hem is. Het is het grote, imposante systeem dat, bij alle show die het maakt, juist uit zijn vervreemding van God is gegroeid. De dingen die erin zitten zijn *'de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven'*. Deze kenmerken het, een hart dat van God is verwijderd, dat zijn bevrediging niet meer in Hem vindt, het daar niet meer zoekt, en als gevolg daarvan zijn rijkdom alleen moet maken van de dingen die het in handen heeft, met niets daarbuiten; de dingen die vleselijke instincten verwennen; de dingen die vragen oproepen en aanzetten tot hoeveel wegen van kennis in een landschap dat zoveel geheimen voor ons heeft. Daarop volgt *'de hoogmoed van het leven'*, het besef van de plaats van de mens in de wereld, die hem weliswaar vanaf het begin door God gegeven is, maar waarvan hij des te minder geniet wanneer hij zich er het meest bewust van lijkt te zijn.

Het is niet moeilijk de ontwikkeling hier te begrijpen, in dagen waarin het verlangen naar kennis zo groot is bij ons, en het gevoel van verwerving zo sterk. In dit alles hebben de dingen die ons aantrekken een zeker natuurlijk en noodzakelijk belang. God heeft ons hier niet te midden van de wonderen van Zijn eigen schepping geplaatst zonder te bedoelen dat zij iets voor ons zijn, en Hij heeft inderdaad in Zijn eigen Woord voorzien in datgene wat de vraag stimuleert, en van een dieper karakter dan de natuur op zichzelf zou kunnen opwekken. Hij heeft daarin ook het antwoord op deze vragen

gegeven op een manier die wij ons nauwelijks realiseren, en als wij ons daarmee tot Hem zouden wenden, hoe zouden wij dan vinden wat, zelfs van nature, onze erfenis is! Maar de mensen zoeken het weg van God. Zij gaan erin op om het tot een vervanging van Hemzelf te maken. Zij ontvangen het niet van Hem, maar van degene in wiens handen het is gevallen door hun zonde, en in wiens handen zij zijn gevallen. Zo kan het meest onschuldige genot de ziel op deze manier van God afleiden. Hoewel de gaven gewaardeerd worden, worden ze niet gewaardeerd als Zijn gaven, noch op Hemzelf vertrouwd. De gaven putten uit de Gever.⁶

Dit begon in Eden zelf, waar God speciaal had gezorgd voor alles wat aangenaam was om te zien en goed om te eten, en alles wat Hij onder

6 We hebben drie belangrijke definities in deze korte brief: van God, van de zonde, en hier van de wereld. God is licht en liefde; zonde is wetteloosheid; en de begeerte van de wereld wordt op drievoudige wijze beschreven de begeerte van het vlees, van de ogen en de hoogmoed van het leven. De toepassing hiervan op de verzoeking van de vrouw in Eden is vaak opgemerkt. Zij zag dat de boom *'goed was om ervan te eten'* (Gen. 3:6); dit beantwoordt aan de begeerte van het vlees, de meer dierlijke en zinnelijke lusten, waaronder de grovere begeerten die het menselijke ras hebben gedegradeerd. De boom was ook *'een lust voorhet oog'*, als antwoord op de lust van de ogen, het verlangen van een leeg hart dat zich van God heeft afgekeerd en tevergeefs probeert zich te vullen met *'de dingen die men ziet'* (2 Kor. 4:18). Hoe Satan het klatergoud van deze opzichtige wereld heeft gebruikt om lust op te wekken voor rijkdom, positie, macht in zijn gevangenen. Maar het was ook *'een boom die begerenswaardig was om er verstandig door te worden'*, en de hoogmoed van de mens heeft zich altijd doen gelden door wijsheid voor zichzelf op te eisen. Deze zonde was die van Satan, en is veel subtieler dan de grovere vormen van de wereld waarover eerder werd gesproken. Wat een gezegende remedie voor wereldsheid wordt gesuggereerd in de woorden *'van de Vader'*. Waar Hij en Zijn liefde en gehoorzaamheid aan Hem het leven beheersen, kan de wereld weinig macht hebben. S.R.

de mens had geschapen had bestemd om hem te onderwerpen en te dienen tot zijn genot. God is niet de vijand van vreugde. Het is weg van Hem dat we geleerd hebben zo over Hem te denken, en het effect van de boom der kennis van goed en kwaad is zo gemaakt dat het onze ogen afkeert van de boom des levens. Deze geest wordt sterker naarmate hij groeit, naarmate de wereld groter wordt, naarmate het materiaal zich opstapelt, naarmate de mensen elkaar meer en meer aansporen op de wegen die zij voor zichzelf hebben gekozen. Zij leren zich te verheugen in hun onafhankelijkheid van God.

Die wil, die de hoogste invloed in de mens heeft, moet voor hen een vrije wil zijn, die zijn eigen gang gaat, met zijn eigen methoden, los van God; een gang die in het begin de dood erin bracht, waarvan de schaduw dus noodzakelijkerwijs over alles moet liggen. Maar voor de mens ligt deze schaduw over het gezicht van God zelf. Het kwaad in de wereld wordt hem kwalijk genomen als van een kwaadwillig wezen dat zijn vreugden benijdt, en de geest die zich van Hem afkeert, wordt van nature steeds vijandiger tegenover Hem. Op dit alles moet echter de dood overgaan; en dat gebeurt ook. Het gewoonste en meest vertrouwdste dat we nu hebben is de dood. *‘De wereld gaat voorbij en haar begeerte’*; en waar geen geloof bestaat, is er geen kennis van een weg waarop de schaduwen niet liggen. Maar *‘wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid’* (vs. 17).

Maar hoe moet de mens ertoe gebracht worden dit te geloven? Christus is hier op aarde geweest, de patroon ervan; iemand wiens woorden geest en leven waren, iemand die zelf in de vreugde van de Vader was, en daarom bij wiens aanraking de dood zelf voorbijging. Het leven in Hem was eeuwig leven. De Zoon van God, vanuit de

heerlijkheid die Hij bij de Vader had voordat de wereld bestond, was in de wereld om de mensen terug te brengen tot Hem van wie zij zijn afgedwaald. Wat hebben zij met Hem gedaan? Waarom is deze genadige Aanwezigheid niet bij ons gebleven? Het kruis was het antwoord van de mens op de genade van de Vader, en de wereld blijft noodgedwongen achter in de dood die zij heeft gekozen, en met het brandmerk erop dat zij de Zoon van de Vader heeft verworpen. Dit alles is inderdaad duidelijk voor iemand die de waarheid heeft ontvangen die God verkondigt. Hoe kan de wereld nog macht hebben over hem die gelooft dat Jezus de Zoon van God is? Hoe kan er nog iets zijn om in te roemen, behalve in dat kruis waardoor de wereld aan ons gekruisigd is en wij aan de wereld?

En toch wat een strijd om door de wereld te gaan zonder erdoor verminderd te worden! Hier is inderdaad alle energie nodig van de jongeman in Christus, met zijn hele ziel wakker, en alles om hem heen vol frisse belangstelling zoals het in zekere zin zou moeten zijn. God heeft in al deze energie voorzien. Hij heeft voor ons datgene voorzien wat, naarmate wij ons ermee bezighouden, meer en meer bevredigt, zelfs terwijl het nieuwe verlangens in de ziel opwekt; en hier in bezetting met onze eigen dingen, terwijl wij ook in een wereld zijn die, als wij die goed leren kennen, aan ons toebehoort, voor het ware gebruik ervan bij God; want *'alles is van u'*, zegt de apostel, *'hetzij wereld, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen'* (1 Kor. 3:22). Wat een meesterschap over alles wordt ons hier voorgehouden om van ons te zijn als we dat willen, maar dat, als we het beseffen, in plaats van het hart op te tillen met trots, het meer en meer afhankelijkheid en de vreugde zal leren van het samenzijn met en onder het almachtige oog van God, die voor

ons is met alles wat Hij is, en er alleen maar naar verlangt om ons in het bezit te stellen van wat van ons is. God geeft zijn jongelingen om deze plaats te aanvaarden, en het ware veld te vinden voor draadloze energieën, die verblijven in het eeuwig leven dat Hij hun gegeven heeft.

De apostel wendt zich nu opnieuw tot de kinderen, en richt zich, vreemd als het op het eerste gezicht lijkt, tot hen als tot de antichrist. Wie zou daaraan denken als onderwerp voor de baby? Maar het is niet alleen met profetische vragen dat hij hen hier zou bezighouden. Wat is de antichrist? Het is in wezen alles wat tegen Christus is; alles wat zich in de plaats van Hem wil stellen. *‘Ik ben gekomen in de naam van Mijn Vader’,* zegt de Heer, *‘en u neemt Mij niet aan; als een ander komt in zijn eigen naam, zult u hem aannemen’* (Joh. 5:43). Als Christus wordt verworpen, moet de antichrist komen. Als Christus de ziel niet bevredigt, zal de antichrist zijn aanspraak erop drukken; en hier was in feite, zelfs leerstellig in de geschiedenis van de Gemeente, de eerste en lange strijd van het geloof. Alle vormen van de antichrist waren in de wereld, zoals Johannes hier zegt: *‘Er zijn ook nu vele antichristen’* (vs. 18).

Het conflict over de persoon van Christus begon al in de eerste dagen. We kijken er nu misschien op terug en verbazen ons over de vele vragen die zijn gerezen over de heerlijke persoon van de Zoon van God. Wij verwonderen ons over de subtiliteiten die hieruit voortkwamen, en zijn geneigd veel ervan af te doen als louter nieuwsgierige vragen van geesten die te weinig bezig waren met Degene over wie zij vragen stelden; maar onder dit alles lag zeker datgene wat van fundamenteel belang was voor iedere ziel die van

God geleerd werd. Als de kennis van Christus christenen maakt, dan moet de vijand proberen de waarheid van Christus te verdraaien op elke manier die duivelse wijsheid kan voorstellen.

De kinderen staan op deze manier bijzonder open voor aanvallen. Het woord van God is voor hen een nieuw en heerlijk genot geworden, maar zij zijn er nog grotendeels onwetend van, en beginnen pas Christus te kennen, *'die te kennen is'* inderdaad *'het eeuwige leven'*. Hier is het geheim van de vorm die de aanval van de vijand aanneemt. Als hij nu op de een of andere manier de waarheid van Christus van hen weg kan krijgen, dan is de hele overwinning zonder meer behaald. In die vroege Gemeente, die wij ongetwijfeld vaak verkeerd inschatten wat betreft haar kennis, net als in andere opzichten, was er nog niet die intieme kennis van het woord van God waarvan zoveel afhing.

De mensen moesten misschien moeizaam een kopie van een evangelie of een ander door henzelf geschreven boek bemachtigen om het in handen te krijgen, en de Schriften vermenigvuldigden zich niet zoals wij zelfs in deze vorm zouden verwachten. Hoe alles mislukt bij ons door gebrek aan het intense verlangen waarmee onze harten naar zulke dingen zouden moeten gaan! Nu, als de Schrift in al onze huizen en in al onze handen is, hoeveel kennis hebben we er dan eigenlijk van? Hoeveel verschrikkelijke gaten zitten er in onze kennis? Heeft onze bekendheid dit alles teweeggebracht? Heeft het minachting gebracht, of wat? Helaas, wat schreeuwen onze ongebruikte Bijbels tegen ons! Roepen ze niet in het oor van God? Moet Hij er geen notitie van nemen? En al die verschillende vormen van kwaad die er tegenwoordig zijn, tonen die niet aan dat de kinderschoenen van de massa's nog niet voorbij zijn?

We moeten niet terugkijken naar die zogenaamde primitieve tijden in de verwachting dat we zien hoe heel anders het toen met hen ging. Elk brief die we hebben getuigd ervan dat het niet anders was. In Rome, onder die Romeinse christenen die de apostel al zo lang wilde zien, wier geloof zo ver was doorgedrongen, toen hij daar aankwam, wat was zijn verslag? *‘Allen zoeken hun eigen, niet dat van Jezus Christus’* (Fil. 2:21). In Efeze, waar hij zo lang was geweest, zodat bijna geheel Azië toen het woord van God van hem had gehoord, hoe ernstig waarschuwde hij hen voor het verval dat al was ingetreden! En in dit alles vonden de mensen hun gelegenheid om op deze zo weinig met het ware zaad der zegening bezette grond, hun eigen zaad te zaaien (dat immers door de vijand was gezaaid), en een overvloedige oogst te hebben in het oogstveld zelf van het christendom. De wereld was nauwelijks wakker geworden van verbazing toen ze zichzelf christelijk vond, toen ze opnieuw wakker werd om zichzelf ariaans te vinden. Christus was bijna aan het wegglijden, en de geloofsbelijdenis van Nicea en Athanasius zijn voor ons getuigen van het noodzakelijke conflict waardoor, onder God, de waarheid in zekere mate werd gered. Maar het belang van de apostel is hier, zoals het onze altijd voornamelijk moet zijn, bij individuele zielen, en bij de omstandigheden waaruit deze dingen voortkwamen en nog steeds voortkomen.

We hoeven ook geen verbetering te verwachten. De vele antichristen bewezen voor een apostel alleen dat het ‘het laatste uur’ was. Het was een afwijking van de waarheid die eens werd aangehangen een afwijking die als zodanig niet slechts onwetendheid, maar verwerping inhield. *‘Zij zijn van ons uitgegaan’*, zegt de apostel, *‘maar zij waren niet van ons; want als zij uit ons geweest waren, zouden zij bij ons*

gebleven zijn; maar zij moesten openbaar worden dat zij geen van allen van ons zijn' (vs. 19). De twijfel in deze laatste uitspraak die de gangbare versie impliceert, bestaat niet echt. De apostel zegt niet: *'dat zij geen van allen van ons zijn'*. Dat zou uit de aard der zaak een tegenstrijdigheid zijn. Hoe kon hun uitgaan voor sommigen duidelijk maken wat het voor anderen niet duidelijk maakte?

De spreekwijze hier is slechts een gebruikelijke Griekse uitdrukking. *'En als die dagen niet werden verkort, zou geen enkel vlees behouden worden'* (Matt. 24:22); maar het Grieks zegt letterlijk: 'alle vlees zou niet worden gered'. Hier is het duidelijk dat het uitgaan hetzelfde duidelijk maakt voor allen die uitgaan. Het kon voor sommigen niet openbaar maken wat het voor anderen niet openbaar maakte; en 'als zij uit ons waren geweest', zegt de apostel, 'zouden zij bij ons zijn gebleven'. Wie in Christus is, blijft in Christus, God zij dank. Wie in het licht is, blijft in het licht. De apostel denkt er niet aan dat het goddelijke werk in de ziel ooit weer ongedaan wordt gemaakt, of dat Hij die een goed werk in iemand is begonnen, zou kunnen nalaten het voort te zetten; maar een gemengde toestand, zoals die zich in het christendom voordoet, (zoals die inderdaad vroeger bestond) maakt zich op deze wijze duidelijk; en daardoor werkt de macht van de vijand; de antichristen worden gevonden onder hen die, niet van ons zijnde, van de waarheid in de aantrekkelijker dwaling vallen.

Maar de apostel keert hier terug naar de troostende verzekering hoe ruim God zelfs voor zijn kinderen heeft gezorgd, met het oog op zulke dingen als deze. Het is tot de kinderen dat hij zegt: *'U hebt de zalving vanwege de Heilige en u weet alles'* (vs. 20). Dat mag op het eerste gezicht vreemd lijken, maar hij bedoelt duidelijk niet dat

zij iets hebben dat lijkt op volmaakte kennis, maar dat zij in deze zalving van de Heilige, in de kracht van de Geest die in hen verblijft, werkelijk het vermogen hebben om te oordelen over alle dingen die hun worden voorgelegd. In dit karakter, als geleid door Hem, kenden zij de waarheid. Zij hoefden slechts onderworpen te zijn aan Eén die in hen verbleef, die zelfs de diepe dingen van God doorzocht. Hij had hen dus niet geschreven omdat zij de waarheid niet kenden, en alsof zij nu, om zo te zeggen, zijn blote woord ervoor moesten aannemen. Nee, zij wisten het, en dat geen leugen van de waarheid was.

Deze dingen hebben zich nooit echt vermengd de leugen en de waarheid. De mensen kunnen wel proberen ze te vermengen, en voor hen die zelf niet van de waarheid zijn, kan de oplegging standhouden; maar God laat Zijn volk niet over aan de onvolkomenheid die hen eigen is. Er is geen enkele leugen die zij samen met de waarheid hoeven aan te nemen, die zij er niet van kunnen onderscheiden. Bovendien heeft de geest van de leugen de natuurlijke neiging om in zijn ware aard naar buiten te komen. Hij kan zich in het begin verbergen in sofisme, maar de macht van de vijand wordt meer en meer gezien in de oppositie tegen Christus. In de Joodse vorm kan hij ontkennen dat Jezus de Christus is; in de christelijke vorm zal hij de Vader en de Zoon ontkennen. De grote antichrist in wie de volle werkelijkheid van deze tendensen zal verschijnen, zal de Joodse ontkenning van Jezus als Christus samenvoegen met de antichristelijke ontkenning van de Vader en de Zoon; en hier is het punt van geschil altijd Christus zelf. De mensen kunnen in zekere zin de Vader bezitten wanneer zij de Zoon ontkennen. In onze tijd wordt 'de universele Vader' prominent aangehangen door hen die in feite de Zoon ontkennen.

Maar de apostel zegt ons dat zij die de Zoon ontkennen, ook de Vader niet hebben; en dat daarentegen *'wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader'* (vs. 23). Hoe kan iemand werkelijk de Zoon belijden zonder de Vader te belijden? Maar de Vader alleen wiens Vader kan Hij zijn? De jouwe en de mijne, van zowel zondaar als heilige! De meest nadrukkelijke bevestiging van de Vader kan dus samengaan met de meest volmaakte ontkenning van de Zoon; maar de apostel waarschuwt ons voor elke mogelijke misleiding hier. Dit alles is slechts Satans substituut voor de waarheid, niet de waarheid; met al zijn grote vrijzinnigheid en aannemelijkheid. Juist Degene in wie wij, zoals wij Hem herkennen, God op de meest volle wijze geopenbaard zien, wordt erdoor ontkend. Christus zelf is het centrale punt van de controverse, en wie de Zoon belijdt, moet zeker de Vader aanvaarden.

Zo voert hij ons opnieuw terug naar wat *'van het begin af'* werd gehoord. De tijd dat die gezegende Stem voor het eerst onder de mensen werd gehoord, was inderdaad een begin, zo'n begin dat het leek alsof er daarvoor geen was. Wij moeten geen ontwikkelingen hierna verwachten, welke heerlijkheden zich daarin ook mogen ontwikkelen. Wij moeten slechts blijven in datgene wat Hijzelf heeft uitgesproken; en wat Hij heeft uitgesproken, is Hij. Hij is de essentiële waarheid van Zijn eigen woorden. Als dus datgene wat wij vanaf het begin gehoord hebben in ons blijft, zullen ook wij blijven *'in de Zoon en in de Vader'* (vs. 24).

Daarbij komt voor ons deze immense zegen; de belofte die Hij ons heeft beloofd is het eeuwige leven; een belofte, omdat zij in haar volle openbaring nog voor ons ligt. In ons moet het zich nog zo ontwikkelen dat het alleen al zijn kracht en waarde zal tonen. Alles

wat zij voor ons al bewezen heeft te zijn, is nog slechts de anticipatie en de voorbode van de eeuwige zegen. In de energie van de hoop moeten wij dus voortgaan, ons inderdaad opdringen om meer en meer te genieten van wat wij al genieten, en bewaard blijven in het licht dat aldus steeds helderder wordt, ver van de wegen van hen die al, zelfs in de tijd van de apostel, de mensen op een dwaalspoor brachten. Hij herhaalt hier de troost dat de zalving die wij van Hem hebben ontvangen in ons blijft en dat wij niet nodig hebben dat iemand ons onderwijst. Wij zijn geen discipelen van deze of gene man, maar van Christus! De waarheid waar wij ons in verheugen als zij ons wordt toegediend, komt tot ons, niet door datgene wat er slechts het kanaal van is, maar door Hem die alleen in de kracht van diezelfde zalving goddelijk aan de ziel getuigt, die ons over alle dingen onderwijst, en die waarheid is, zonder enige vermenging van onwaarheid daarin. Zoals zij ons geleerd heeft, zullen wij in Hem blijven.

Deel 3 - Manifestatie van de goddelijke natuur in haar vruchten

1 Johannes 2:28-5

De derde afdeling beslaat de gehele rest van het boek, waarvan zij werkelijk kenmerkend is. Johannes' thema in het Evangelie is het eeuwige leven in Christus zelf. Zijn thema in de brief is het eeuwige leven in de gelovige. Dit is de goddelijke natuur die noodzakelijkerwijs toebehoort aan hen die kinderen van God zijn, en in wie het daarom gelijkenis met God voortbrengt. God is licht en God is liefde beide. Het is de brief die zegt dat het antwoord daarop in de gelovige rechtvaardigheid en liefde zijn; onafscheidelijk van elkaar, want voor hen die geliefd zijn zoals God ons heeft liefgehad, zou niets anders dan liefde het rechtvaardige antwoord zijn. Maar dan moet ook de liefde deze eigenschap van gerechtigheid in zich dragen, anders is het geen ware liefde, maar een van die menselijke schijnvertoningen waarvan er zoveel zijn. Zo stelt de apostel alles op de proef van de praktijk. *'Wie niet liefheeft, heeft God niet gekend, want God is liefde'* (Hst. 4:8); en dan: *'Dit is de liefde van God, dat wij Zijn geboden bewaren'* (Hst. 5:3).

3.1.

Hier hebben we allereerst de eenheid en de duurzaamheid van het ontvangen leven. Het is eeuwig leven, en de goddelijke natuur bezit niets daarvan dat niet naar God is. Aldus: *‘Ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet, omdat Diens zaad in hem blijft; en hij kan niet zondigen, omdat hij uit God geboren is’* (Hst. 3:9). Hier worden beide dingen samen beweerd.

3.1.1

Maar wij moeten allereerst de maatstaf hebben waaraan wij deze dingen moeten afmeten, en die ene maatstaf is Christus zelf. Hij is niet alleen deze, Hij is ook de Bron waaruit wij putten. Zoals wij al hebben gezien, zijn wij in Hem geworteld en opgebouwd. In Hem blijvend, zoals de tak in de wijnstok blijft (want dit beeld ligt ten grondslag aan alles wat we hier vinden), blijft Hij noodzakelijkerwijs in ons. Hij is de levensader waaruit alle vruchten moeten voortkomen. In Hem moeten wij blijven. Dit is ons zojuist verzekerd, en Johannes leert ons zeker niet om dit door enige voorwaarde te veranderen. Toch kunnen we vermaand worden om *‘in Hem te blijven’* (Hst. 2:28). Het geloof dat Gods gave is, moet niettemin door ons naar voren worden gebracht, en kan worden ondersteund of belemmerd. Er is activiteit in het leven dat wij hebben, en verantwoordelijkheid van onze kant met betrekking tot dat leven.

Ongeacht Gods genade (en die is volmaakt) worden wij altijd behandeld als degenen die verantwoordelijk zijn om zich over te geven aan de genade die ons is getoond; en deze verantwoordelijkheid

wordt ons niet minder eenvoudig voorgehouden dan de genade zelf. *‘En nu, kinderen, blijft in Hem, opdat wij, als Hij geopenbaard wordt, vrijmoedigheid hebben en niet beschaamd worden voor Hem bij Zijn komst’*. Dit is zeker niet wat de gelovige kan overkomen; maar de apostel neemt de christen op naar zijn belijdenis, en toetst die altijd. Een toets die de genade ons in staat stelt te doorstaan. Wij zijn niet geroepen om te ontkennen dat er voorwaarden zijn waaronder wij zijn. Wij zijn geroepen om de genade te realiseren die aan alle voorwaarden voldoet. Wij moeten onze lichamen onder controle houden en in onderwerping brengen, opdat wij, ook al hebben wij anderen gepredikt, zelf niet verstoten worden. Er is hier in het geheel geen onzekerheid, niet meer onzekerheid dat wij, als wij ons lichaam niet onderwerpen, zullen worden verstoten, dan dat, aan de andere kant, geen christen, waarlijk zo, anders zal doen. *‘Want allen die door de Geest van God geleid worden, die zijn de zonen van God’* (Rom. 8:14).

Zo gaat de apostel hier verder: *‘Als u weet dat Hij rechtvaardig is, erkent dan dat ieder die de gerechtigheid doet, uit Hem geboren is’* (vs. 29). Hij spreekt kenmerkend en er is geen behoefte aan kwalificatie van zulke dingen als deze. Hij stelt zulke dingen niet om iemands vertrouwen te beschamen, maar om het aan te moedigen. Degene die met God wandelt, is zich niet onbewust van de vruchten die in zo’n wandel worden gevonden. Hij is zich ervan bewust dat de zonde niet heerst waar de genade heerst; en hij heeft geen gelegenheid om de praktische toepassing van zulke waarheden als deze uit de weg te gaan. Wij zijn kinderen van God, en welke liefde heeft de Vader ons geschonken, dat wij Zijn kinderen genoemd worden! Het is niet alleen dat wij dit zijn als uit Hem geboren, maar dat Hij ons openlijk

erkent; Hij heeft ons erkend, en de Geest van God is het zegel op ons, dat getuigt van wat wij zijn. Hij is de Geest der aanneming. Hierover bestaat geen enkel wolkje, en juist de tegenstand die wij in de wereld vinden, bevestigt de waarheid hiervan. *'De wereld kent ons niet'*; geen wonder, *'omdat zij Hem niet heeft gekend'* (Hst. 3:1). Als de wereld ons zou kennen, zouden we heel anders zijn dan Hij. Hoe meer wij in Zijn voetsporen treden, des te meer moeten wij verwachten dat deze wezenlijke onwetendheid van God in Christus zich met betrekking tot ons openbaart.

Wij zijn dus kinderen van God; niet als zodanig geopenbaard, zoals wij zullen zijn. Het leven dat wij hebben is een leven *'met verborgen Christus in God'* (Kol. 3:3). Wat onze uiterlijke omstandigheden betreft, onderscheidt niets ons van andere mensen. Het lichaam waarin de Geest van God woont, is nog een sterfelijk lichaam, en wij die *'de eerstelingen van de Geest'* hebben, *'zuchten bij onszelf in de afwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam'* (Rom. 8:23); want wij weten dat als wij geopenbaard worden, *'wij Hem gelijk zullen zijn; want wij zullen Hem zien zoals Hij is'* (vs. 2). Dit is opgevat alsof het betekende dat wij door Hem te zien in Zijn gelijkenis zouden worden veranderd. Dit is natuurlijk waar, als een huidig effect van het bezig zijn met Hem in geloof. Als wij Hem aanschouwen, *'worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest'* (2 Kor. 3:18); maar toch lijkt dit niet de manier te zijn waarop wij wat hier staat moeten begrijpen. Het is ook zeker waar dat wij, om Hem te zien zoals Hij is, zoals wij Hem zullen zien op de dag van Zijn openbaring, eerst aan Hem gelijk moeten zijn; en in feite worden wij eerst veranderd in Zijn gelijkenis, en dan opgenomen om met Hem te zijn. Elke

belemmering, alles wat verduisterend zou zijn, alles wat een perfecte geschiktheid om Hem te zien zoals Hij is, moreel of lichamelijk, zou verhinderen, zal van ons verwijderd worden.

De tijd van volmaakte visie zal gekomen zijn; en we zullen eindelijk *'kennen, zoals we gekend zijn'* (1 Kor. 13:13). Wat moet de transformerende energie al zijn van zo'n hoop als deze! *'Ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich zoals Hij rein is'* (vs. 3). De hoop over enige tijd volmaakt op Hem te lijken, vernietigt de energie van het heden niet, maar roept die op. De blijde zekerheid van datgene waartoe God ons bestemd heeft, doet ons nu verlangen er zo volledig mogelijk naar te anticiperen. De man die deze hoop heeft, reinigt zichzelf nog steeds. Hij moet dat doen, want de standaard die hij voor zich heeft is er een van volmaakte, van oneindige reinheid, waarvan hij niet kan zeggen dat hij die bereikt heeft. Maar hij moet het bereiken, en de kracht van de Geest is nu in hem om hem gelijkvormig te maken aan Hem die hij straks absoluut zal zijn. De hier onbereikbare volmaaktheid is niettemin datgene wat hem meer en meer in zijn greep houdt en hem aanspoort tot het bereiken ervan. Hij staat niet toe dat hij intussen minder wordt dan wat hij in Christus ziet; en dat wat in hem, zoals het volmaakte licht, alles ontdekt wat daarmee in strijd is, trekt hem tegelijkertijd aan tot het volle genot ervan. Het is de praktische verklaring van dat *'één ding doe ik'* (Fil. 3:14), die een andere apostel ons heeft gegeven.

3.1.2

We vinden nu opnieuw de tegenstelling tussen degene die in Christus blijft en degene die *'Hem niet gezien en niet gekend heeft'*. Er is geen middenweg tussen deze twee dingen. Er is geen sprake

van dat degene die in Hem blijft niet blijft. Als hij blijft, zondigt hij niet. Als hij zondigt, dan kent hij Hem nu niet, maar hij heeft Hem niet gekend. *'Ieder die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid'* (vs. 4); en dit is wat zonde is, het is wetteloosheid; dat wil zeggen, het is de ononderwerping van de wil aan God. De gewone versie dwaalt hier in alle opzichten af, want zonde kan niet eenvoudig worden gedefinieerd als *'overtreding van de wet'*, zonder dat de wet er in zekere zin verantwoordelijk voor is; maar *'tot aan de wet was er zonde in de wereld'* (Rom. 5:13), en de wet openbaarde alleen de toestand van de dingen die al bestonden, terwijl *'door de wet [komt] kennis'* of de erkenning van *'zonde'* (Rom. 3:20). Zij stelt de feitelijke wetteloosheid van de natuur van de mens op de proef door een positief gebod; en de overtreding van het gebod onthult niet alleen een van God afgekeerde wil, maar maakt de zonde, door het gebod, *'uitermatig zondig'* (Rom. 7:13).

Hoe plechtig is het dat het gebod van God voor de mens datgene is wat de strijd van zijn ziel ertegen oproept! Maar dit werd in het begin in de hof geleerd. Slechts één ding werd ontkend, te midden van al hetgeen getuigde van de liefde van zijn Maker, en dat was voldoende om Hem te verdenken. Het voorbeeld hier van Iemand die in de wereld was, de Knecht van de wil van de Vader, en er behagen in schepte dat te zijn, en altijd deed wat Hem behaagde, berispt in ons de eigenzinnigheid die, helaas, nog steeds bestaat ondanks zo'n voorbeeld! *'Mijn voedsel, zegt Hij, 'is, dat Ik de wil doe van Hem die Mij heeft gezonden, en Zijn werk volbreng'* (Joh. 4:34). Dan hebben we aan het kruis de volmaakte openbaring van de zonde in het oordeel dat Hij onderging, de volmaakte openbaring van een liefde

die ons ervan wint, de volmaakte bevrijding van de veroordeling die ons machteloos en hopeloos zou achterlaten.

Nu dan: *'Ieder die in Hem blijft, zondigt niet'* (vs. 6). Dit is de heiligheid die gevonden wordt in het geloof. Hoe zien wij de apostel getuigen van de kracht van Hem die hem in gemeenschap met Zichzelf had geroepen! Hoe eenvoudig op de lippen van hem die aan Zijn borst lag, in die wonderlijke intimiteit waartoe hij was toegelaten, dat *'ieder die zondigt, heeft Hem niet gezien, en Hem niet gekend gekend.'* Wie kan de zonde licht opvatten als hij werkelijk Christus, zijn Heer, heeft aanschouwd? Maar hier kan de genade zelf zo worden verdraaid dat niets anders dan ontrouw aan Hem wordt toegestaan.

'Kinderen, laat niemand u misleiden. Wie de gerechtigheid doet, is rechtvaardig, zoals Hij rechtvaardig is' (vs. 7). De apostel bedoelt natuurlijk niet dat hij dit in de praktijk is, maar dit is de maatstaf die voor hem ligt, een maatstaf waarvan hij niet zal afwijken. *'Rechtvaardig zoals Hij rechtvaardig is:'* dat is de maatstaf van de rechtvaardigheid van de christen; dat is waar hij naar streeft.

'Wie de zonde doet, is uit de duivel, want de duivel zondigt van het begin af. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken van de duivel zou verbreken. Ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet, omdat Diens zaad in hem blijft; en hij kan niet zondigen, omdat hij uit God is geboren' (vs. 8 en 9).

Het is vreemd dat iemand beweert dat dit tot een bepaalde klasse van christenen behoort, dat het in feite een verworvenheid is, en niet wat voor iedereen geldt. Van ieder die uit God geboren is, zegt de apostel: *'Hij kan niet zondigen, want hij is uit Hem geboren'*; en hier

is de onvolmaaktheid van de natuur die hij heeft ontvangen: *‘Zijn zaad blijft in hem’*. Dat is het geënte Woord waardoor hij deel heeft gekregen aan een goddelijke natuur. Uit dit zaad kan niets anders groeien dan wat ermee overeenstemt. Elk zaad brengt de plant en de vruchten voort die erbij horen. Zoals Jakobus heeft gezegd: *‘Kan een vijgenboom soms olijven voortbrengen, mijn broeders, of een wijnstok vijgen’* (Jak. 3:12)? De christen wordt dus gekenmerkt door wat christelijk is, en door niets anders. De apostel spreekt, zoals we altijd zien, karakteristiek. Hij zal de Vader niet onteren door iets anders toe te staan als afkomstig van de nieuwe geboorte dan wat Hem waardig is. Wij hebben van een andere apostel geleerd om datgene wat in ons kan zijn, te onderscheiden als niet meer echt onszelf; en het geloof dat ons aldus vereenzelvigt met datgene wat van God en goed is, is noodzakelijkerwijs een heilig beginsel, dat geen laksheid toelaat.

3.1.3

Maar nu moeten wij het volle beeld van God in Zijn kinderen zien, en hierin zullen wij niet alleen gerechtigheid vinden, maar ook liefde. *‘Ieder die de gerechtigheid niet doet, is niet uit God, en wie zijn broeder niet liefheeft’* (vs. 10). Merk op dat het bij Johannes altijd de liefde tot de broeders is waarover hij spreekt. Wij moeten dit niet opvatten alsof het eenvoudigweg zijn broeder mens betekent. Het voorbeeld dat hij hier direct geeft lijkt dit te impliceren.

Kaïn was van de boze en doodde zijn broer natuurlijk gesproken zijn broer. Hij doodde hem omdat zijn eigen werken slecht waren en die van zijn broer rechtvaardig; en dit is een illustratie van hoe het komt dat de wereld het volk van God haat; maar we vinden elders de zorgvuldige definitie van de apostel over wat hij bedoelt met

‘broeders’. *‘Ieder die liefheeft Hem die deed geboren worden’*, zegt hij, *‘heeft ook lief hem die uit Hem geboren is’* (Hst. 5:1). Het is de nieuwe natuur die deze echte verwantschap voortbrengt, en het is het geloof dat, nadat het ons in de gezegende kennis van God heeft gebracht, noodzakelijkerwijs in ons deze liefde voortbrengt voor hen die de goddelijke natuur vertonen. Maar natuurlijk, wanneer hij zegt: *‘Wie zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood’* (vs. 14), handelt hij slechts over mensen naar hun belijdenis.

Hij kent hun als het ware de relatie toe die zij beweren te hebben tot het volk van God, en hij legt daarom de nadruk op de verantwoordelijkheid die uit deze relatie voortvloeit. Maar hij maakt zorgvuldig onderscheid. Het is natuurlijk waar dat wie in de ware zin zijn broeder liefheeft, op deze manier de grens van de liefde niet bereikt heeft. Zoals de apostel Petrus ons heeft gezegd, moeten wij *‘in broederliefde, elkaar vurig lief hebben’* (1 Pet. 2:23). Dit is de volle ontwikkeling van de goddelijke natuur. Liefde is de goddelijke natuur zelf. God is liefde. Maar terwijl dit waar is, is het toch belangrijk om deze liefde tot de broeders te onderscheiden van die welke meer zou kunnen zijn wat de mensen als welwillendheid beschouwen. Er is in de liefde waarover hij spreekt een erkenning van God en een werkelijke manifestatie van onze liefde voor God zelf, want *‘wie zijn broeder niet liefheeft, die hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, die hij niet gezien heeft?’*. Hij heeft God in zijn broeder gezien. Als hij Hem daar niet liefheeft, hoe kan hij dan spreken van Hem liefhebben waar hij Hem niet heeft gezien? Het is slechts een onpraktische belijdenis, die in de lucht hangt.

Maar *'wij weten dat wij uit de dood zijn overgegaan in het leven, omdat wij de broeders liefhebben'* (vs. 14). Niet omdat we bepaalde broeders liefhebben, laten we dat niet vergeten. We kunnen zelfs de kinderen van God liefhebben om een andere reden dan als Zijn kinderen. Wij kunnen hen misschien liefhebben uit dankbaarheid voor diensten die wij van hen ontvangen. Verder dan dit, kunnen wij voor broederliefde houden wat slechts eigenliefde in een subtielere vorm is. Mensen dienen met onze troost, behagen ons, en wij denken dat wij hen liefhebben; en in het ware kind van God kan er toch, wat betreft veel dat hij als liefde voor de broeders beschouwt, een soortgelijke vergissing zijn. Een liefde tot de kinderen Gods, als zodanig, moet haar doel vinden waar deze kinderen zich ook bevinden, hoe weinig wij, om zo te zeggen, aan hen verdienen; hoe weinig zij ook bij onze smaak passen.

De ware liefde van de kinderen Gods moet veel anders zijn dan socialiteit, en kan niet sektarisch zijn. Zij is, zoals de apostel Paulus tegen Timotheüs zegt, *'zonder partijdigheid en zonder huichelarij'*. Dit ontkent natuurlijk niet dat er nog verschillen kunnen bestaan. Hij in wie God het meest gezien wordt, moet volgens de redenering van de apostel hier natuurlijk het hart aantrekken van iemand die God kent. Het is God gezien in de mensen die wij herkennen in de liefde die aan hen gedragen wordt; maar God is dan ook in allen de Zijnen, zoals de apostel overal betoogt; en daarom is er niets tegenstrijdigs in wat zojuist gezegd is.

Maar we moeten de grens houden waar de apostel hem trekt. *'Wie zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood'. 'Ieder die zijn broeder haat, is een mensenmoordenaar, en u weet dat geen moordenaar eeuwig*

leven in zich heeft wonen'. Het is duidelijk dat de apostel hier niet kijkt naar het eeuwige leven alsof het een kwestie van bereiken was voor de christen. Als het hebben van het eeuwige leven een hoge verworvenheid was, zou hij nauwelijks zeggen dat geen moordenaar het in zich heeft. Men zou er nauwelijks aan denken te zeggen dat 'geen mensenmoordenaar' volmaakt geheiligd is. Het eeuwige leven hebben is eenvoudigweg het tegenovergestelde van in de dood blijven. Er is geen middenweg tussen deze twee. Maar onmiddellijk wordt het hart van de discipel bewogen met een besef van wat liefde is zoals Christus die heeft getoond. Hier is de maat ervan, in Hem in wie zij zich volmaakt openbaarde. *'Hij heeft zijn leven voor ons afgelegd'*, en de apostel aarzelt niet om dit ten volle uit te leggen als hoe de liefde zich in de christen moet manifesteren. *'Hij heeft zijn leven voor ons afgelegd, en ook wij behoren het leven voor de broeders af te leggen'* (vs. 16).

3.1.4

We komen opnieuw, op de wijze van de apostel, tot de praktische test hier, de test van de liefde. Het is gemakkelijk om erover te spreken. De wereld heeft haar vormen en uitdrukkingen, en houdt er des te ijveriger aan vast omdat de werkelijkheid ontbreekt. Ware liefde geeft er niet om met zichzelf te pronken. Zij *'zoekt niet haar eigen [belang]'* (1 Kor. 13:5), maar zij is, zoals wij zo vaak hebben gezegd, de geest van de dienstbaarheid; en zo is zij bovenal de geest van Christus. Hij dan, die de substantie van deze wereld heeft, en zijn broeder in nood ziet, en de ingewanden van zijn medelijden voor hem sluit, hoe kan de liefde van God in hem blijven? Liefde is datgene waarin het geloof werkt. Daarom kijkt hij eerst of het werkelijk dat is de vrucht van

het geloof. Hij duldt geen liefde, op welke werken zij zich ook mag beroemen, die gevonden wordt in hen die het geloof van Christus niet hebben; maar des te ernstiger is hij, dat als het geloof er is, de liefde, die er de onafscheidelijke metgezel van is, er ook zal zijn, en zich zal openbaren.

Wij moeten niet liefhebben in woord of in tong, maar in daad en waarheid; en alleen zo hebben wij het recht onszelf te erkennen als zijnde van de waarheid; en dit is de enige manier waarop onze harten vertrouwen hebben in het naderen tot God. Hij legt hier geen fundamenten, zoals wij overal zien. Hij beproeft hen die beweren op het fundament te staan, wat iets heel anders is. Gemeenschap met God is zijn grote thema, en gemeenschap is geen kwestie van sentiment alleen. Het is een gemeenschap in daad zowel als in gedachte. Het is gemeenschap met Hem die werkelijk Zijn leven voor ons gaf, en die op aarde rondging om goed te doen en allen te genezen die door de duivel werden onderdrukt. Het is gemeenschap met Iemand die zelfs nu al Zijn volk op Zijn hart draagt voor God. Hoe kan het zich dan niet manifesteren in een leven dat de weerspiegeling is van Zijn leven? Hoewel het inderdaad slechts een weerspiegeling is, zoals het moet zijn.

Dit kan alleen in gemeenschap met Hem, en de Geest van God is de kracht van deze gemeenschap. Hoe noodzakelijk is het daarom dat de Geest in ons niet bedroefd wordt dat ons hart, zoals hij zegt, ons niet veroordeelt! Als het dit doet, hoe zeker is het dan dat God, die *'groter is dan ons hart, en alle dingen weet'* (vs. 20), veel meer verkeerd vindt dan wij! Alleen in het licht van Zijn aanwezigheid kunnen wij werkelijk onderscheiden, en als het oog slechts een ogenblik van Hem

wordt afgewend, volgt het noodzakelijke gevolg. De dingen worden donker voor ons, en als er maar de minste opzettelijkheid is, voert een slecht geweten ons verder van Hem af in plaats van ons tot Hem te brengen. Aan de andere kant, als ons hart ons niet veroordeelt, dan hebben wij vrijmoedigheid, of vertrouwen, tegenover God; geen vrijmoedigheid uit het besef van onze eigen goede toestand, maar omdat de Geest van God ongehinderd is. Hij hoeft ons helemaal niet met onszelf bezig te houden, en God is in staat Zich te vereenzelvigen met hen die Hem eren in hun wandel en wegen. Het is *'het krachtige, vurige gebed van een rechtvaardige'* dat *'veel vermag'* (Jak. 5:16), en zo zegt de apostel hier: *'Wat wij ook bidden, ontvangen wij van Hem, omdat wij Zijn geboden bewaren en doen wat voor Hem welbehaaglijk is'* (vs. 22). Het *'wat wij ook bidden'* krijgt noodzakelijkerwijs zijn karakter op deze manier. *'Als u in Mij blijft'*, zegt de Heer zelf, *'en Mijn woorden in u blijven, bidt alles wat u wilt en het zal u gebeuren'* (Joh. 15:7).

'Dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkaar liefhebben zoals Hij ons een gebod gegeven heeft' (vs. 23). Geloof komt altijd eerst, en stelt Christus op zijn plaats, en dan volgt de vrucht. *'Wie zijn geboden bewaart, blijft in Hem, en Hij in hem'* (vs. 24). Wij moeten in Christus blijven, opdat Christus in ons kan blijven; en hoewel dit altijd waar is voor de gelovige, dat hij in Christus blijft, is er toch een praktische verwezenlijking hiervan, die vereist dat het geloof in energie is, en waartoe wij dan ook vermaand mogen worden. De Geest die ons gegeven is, is Degene die ons in de verwezenlijking ervan onderhoudt; maar de Geest is de Geest van Christus, en scherp gevoelig voor alles wat niet van Hem is.

3.2.

Onmiddellijk hebben wij nu de zekerheid hiervan. De Geest van God in de heilige is Hij die hem opeist voor Christus, en hem gebruikt voor Christus. Hoe graag, mogen we zeggen, wil Hij hem in alle opzichten voor Christus gebruiken; en in die vroege dagen toen, tenminste, het ongelooft nog niet zo gesystematiseerd was als nu zo lang, waren de woorden die onder het volk van God gesproken werden, ongetwijfeld bewuster dan ooit tevoren, woorden die 'als profetie van God' waren. De mensen wisten wat het was om door de Geest te spreken zoals het nu weinig begrepen wordt; en dit zozeer dat het zelfs gelegenheid kon geven aan boze geesten om binnen te komen en ook te spreken, met een kracht die toegeschreven kon worden aan wat het veronderstelde te zijn, de kracht van God.

Zo luidt het woord hier, niet om elke geest te geloven, maar '*beproeft de geesten te of zij uit God zijn, want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld*' (Hst. 4:1). De valse profeten zijn zeker niet minder in aantal in de huidige tijd dan toen de apostel sprak; toch kunnen we in het algemeen zeggen dat zij minder goddelijk gezag aannemen. We zijn zo ver weggezonden in de wijsheid van de wereld dat de mens een plaats krijgt toebedeeld die God heeft verloren. Inspiratie is eerder de inspiratie van het genie dan van God. We raken meer en meer de realiteit van het laatste kwijt, net zoals we meer en meer in het eerste gaan geloven. Wij geloven in briljantheid, in welsprekendheid, in intellect, in wat je maar wilt op deze manier, maar de veronderstelling dat de Geest van God op een directe manier spreekt, bestaat niet meer, voor de massa, behalve zoals men kan zeggen dat de Geest van God

even vrij is als de mensen, en op zeer uiteenlopende wijze spreekt, in dichters, filosofen, en alle erkende leiders onder de mensen.

Men begint inderdaad weer te denken, dat geesten door mensen spreken; maar dit is niet het teken van terugkeer tot het oude geloof, maar veeleer het teken van een volledig vertrek ervan. De toets die de apostel hier toepast op het spreken door de Geest van God is er zeker een die in de huidige tijd als onliberaal zou gelden. Het is de *'geest die Jezus Christus als in het vlees gekomen belijdt'* die *'uit God'* is, en *'iedere geest die niet Jezus als in het vlees gekomen belijdt, is niet uit God'* (vs. 3). Hoe slecht past dit in een tijd waarin mensen zich kunnen verenigen met hen die elk vals geloof in de wereld belijden, en het als christelijke naastenliefde beschouwen om dit te doen! Er is niets van dit alles in Johannes. Er is voor hem *'een geest van de antichrist'* in de wereld, waarvoor hij zeer gevoelig is, en hij is er zeker van dat Satan, waar hij ook werkt, Christus als zijn aanvalsdoel heeft, alsof het Christus alleen is.

Het is dus een geest van de antichrist *'die Jezus Christus als gekomen in het vlees, niet belijdt'*. Hij is zelfs niet tevreden dat Christus wordt weggelaten. Hij moet beleden worden in de volle waarheid van Zijn komst in het vlees; dat wil duidelijk zeggen van Zijn godheid zowel als van Zijn menselijkheid. Hoe kon Hij *'in het vlees komen'*, als Hij geen bestaan had voorafgaand aan Zijn menswording? Maar Christus in vlees en bloed is meer dan een godsverschijning. Hij is niet God weergegeven in de mens, zoals Hij zou kunnen zijn in iemand die slechts een superieur is onder de mensen, in wie dat geschapen beeld van God, waarin de mens in het begin was, zich meer dan gewoonlijk manifesteert. Nee, het is *'Christus in het vlees'* dat alleen beantwoordt

aan wat geloof in Hem is. *'In het vlees'*, niet in de Geest waardoor Hij sprak, maar in ware menselijkheid, gekenmerkt door datgene wat getuigt van zwakheid, van een natuur die niets minacht wat van de mens is, behalve alleen de gevolgen van de val.

'De geest van de antichrist', zoals hij er hier over spreekt, kan eerder iets negatiefs zijn dan iets positiefs, en kan op die manier nog beter aan zijn doel beantwoorden. Als Christus niet positief voor de ziel is, is het genoeg; het werk van de vijand is gedaan. Hoewel hij ongetwijfeld zal doen wat hij kan, zelfs om louter orthodoxie te vernietigen vanwege de waarheid die erin zit; en voor de waarheid is hij bang. Hier is datgene waardoor God te allen tijde kan werken, maar hij kan dit niet verhinderen. De waarheid is in de wereld, en hij kan haar er niet uithalen. Het beste wat hij vaak kan doen is de mensen laten sluimeren en vergeten; en inderdaad, een orthodoxie die geen leven in zich heeft, die kan bestaan en samengaan met alles wat niet van Christus is, is een getuige tegen Hem, waarvan Satan zich volkomen bewust is.

De beleden waarheid maakt mensen getuigen ondanks zichzelf, getuigen voor of tegen wat zij belijden; en zo kan Satans werk goed gedaan worden door hen die orthodox genoeg zijn, maar goddeloos. Satan zal meer doen wanneer zijn tijd komt, wanneer de beperking op hem, waarover een andere apostel heeft gesproken, zal worden opgeheven, en wanneer hij zijn ijver zal tonen tegen de orthodoxie zelf, en zich zal afzetten tegen *'al wat God heet of een voorwerp van verering is'* (2 Thess. 2:4), en de mensen zal doen afvallig worden en de Heer die hen kocht, zal lasteren; maar het is nog niet zijn tijd. Het *'verborgenheid van de wetteloosheid'* werkt, maar het werkt

als *'verborgenheid'* (2 Thess. 2:7). Zo moet hij zich grotendeels tevredenstellen met een christelijke wereld die Christus onteert, voor wie Christus geen noodzaak is; die haar alomvattende armen om jood en ongelovige en wat al niet meer kan slaan, en in haar blindheid haar christelijkheid daarbij bewondert.

Hoe bekrompen is Johannes in dit opzicht! Hoe fel is zijn beschimping, zelfs tegen een negatieve antichrist! Christus moet beleden worden, en beleden worden in de volle waarheid van wat Hij is. Alles buiten de waarheid van deze belijdenis van een ware Christus is de wereld, en de wereld in tegenstelling tot Hem. *'U bent uit God, kinderen'*, zegt hij, *'en hebt hen overwonnen, omdat Hij die in u is, groter is dan hij die in de wereld is. Zij zijn uit de wereld; daarom spreken zij uit de wereld, en de wereld hoort hen'* (vs. 4,5). Het moet wel een heel andere wereld zijn waarin de waarheid populair kan zijn, of waarin degenen die haar aanhangen op enigerlei wijze kunnen verwachten populair te zijn. Het zijn zij die over de wereld spreken, die de wereld hoort. De apostel heeft geen idee van een wereld die geleidelijk aan door de waarheid wordt gezuurd, en die daarom ophoudt in werkelijkheid de wereld te zijn.

Beoordeel haar vandaag naar haar werken. Wat is de geest die haar bezielt anders dan *'de begeerte van het vlees, en de begeerte van de ogen, en de hoogmoed van het leven'*, met een dagelijks opeenhopend materiaal waarin deze dingen zich kunnen manifesteren? Het is geen gewonnen zaak als de scherpe grens tussen de wereld en het volk van God nauwelijks meer te vinden is, en een christelijke wereld als het ware vanzelfsprekend is geworden, en geen onderzoek oproept. Dit is iets wat wij in de huidige tijd misschien wel begeren deze

scherpe scheidlijn terug te krijgen, ook al gaat dat gepaard met de schijnbare hoogmoed om te kunnen zeggen: *‘Wij weten dat wij uit God zijn en de hele wereld ligt in het boze licht’* (Hst. 5:19). De apostel, als hij zegt: *‘Wij zijn van God’*, kan daaraan toevoegen: *‘Wie God kent, hoort ons; wie niet uit God is, hoort ons niet’* (vs. 6). Nu wordt de verbijstering zo groot dat het niet meer geoorloofd is dit te zeggen, ook al betekent *‘wij’* natuurlijk de apostelen. Maar deze mannen die door een inspiratie van God spraken, zoals niemand van ons vandaag de dag kan beweren, worden grotendeels van ons afgenomen. We leren hen weer meer te zien als vissers uit Galilea en beseffen dat hun geschriften een groot menselijk element bevatten. Het is daarom ernstig te luisteren naar de apostel als hij afsluit met de verzekering: *‘Hieraan kennen wij de geest van de waarheid en de geest van de dwaling’*.

3.3

Johannes haat het omdat hij liefheeft, en hij zou niet liefhebben als hij het niet haatte. De Heer aarzelt niet om zulke woorden als deze te gebruiken, en voor Zichzelf een plaats op te eisen waarin alle aanspraken van louter menselijke liefde, in vergelijking, vergeten moeten worden. De apostel is verzekerd, ondanks zijn felheid tegen alles wat in strijd is met Hem die zijn enige Voorwerp is, dat het de liefde is waarin hij woont; het is de liefde die God heeft geopenbaard, die Zijn natuur is, en dat het eenieder is die liefheeft en geen ander die uit God geboren is en God kent. Deze liefde is voor hem geopenbaard in een oneindige vertoning, waardoor hij als het ware niets anders tot

liefde rekt in vergelijking hiermee. ‘God heeft zijn eniggeboren Zoon in de wereld gezonden, opdat wij door hem zouden leven’. Het is duidelijk dat je tenminste orthodox moet zijn om hier vreugde aan te beleven. God zond niet iemand in de wereld die niet zo’n relatie tot Hemzelf had als deze. Hij zond Zijn eniggeborene. Hij had geen ander zo dicht bij zich. Het is de volle rijkdom van Zijn hart dat Hij hier heeft uitgestort voor onze aanvaarding, en het was onze noodzaak die Hem bewoog.

Wij waren dood, en door ons zo op te wekken door Zijn liefde, ons op te wekken tot liefde, leven wij door Hem. ‘*Hierin*’, dan, ‘*is liefde*’; een liefde die ons vijanden vond, die ons heeft gewonnen van vijandschap tot vrede en verzoening met Hem. ‘*God, vanwege zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, toen ook wij dood waren in de overtredingen, heeft ons levend gemaakt met Christus*’ (Ef. 2:4, 5). De zonde was een realiteit bij Hem, en heeft Hem veel gekost voor de verwijdering ervan. Hij ‘*heeft zijn Zoon gezonden als zoenoffer voor onze zonden*’(vs. 10). ‘*Als God ons zo heeft liefgehad, behoren ook wij elkaar lief te hebben*’ (vs. 11). De liefde die wij hebben ontvangen is een liefde die dit niet alleen mogelijk maakt, maar ertoe dwingt. De onzichtbare God wordt nu voor ons geopenbaard in deze, de voorwerpen van Zijn liefde. Is het een vraag of ons hart hen moet omhelzen? Als God voor ons de ene Werkelijkheid is geworden die Hij werkelijk is, moet gemeenschap met Hem ons dan niet in gemeenschap brengen met de liefde die Hij voor anderen heeft? Dit is dus de manier waarop Zijn eigen liefde in ons wordt vervolmaakt haar vrucht voortbrengt; en dit heeft Hij ons ‘*van Zijn Geest gegeven*’(vs. 13). Het is niet: ‘*Hij heeft ons zijn Geest gegeven*’, maar een natuur die ‘*van*’ Hem is, en die de gemeenschap met Hem tot een zekerheid en

een noodzaak maakt. Zo blijven wij in Hem en Hij in ons Vader, Zoon en Geest getuigen samen in ons, met ons.

Is het een liefde die gewillig beperkingen aanvaardt, en die werkelijk vernauwd wordt door dit noodzakelijke verzet tegen de wereld, met alle elementen waaruit zij bestaat? Nee: *‘Wij hebben aanschouwd en getuigen, dat de Vader de Zoon heeft gezonden als Heiland van de wereld’*. Het is de wereld alleen die deze verlossing verwerpt, en niets van deze liefde wil hebben; die noodgedwongen zichzelf behaagt; daarom buiten al het licht en de vreugde en de vrede die ons daardoor worden gebracht. Voor de wereld zelf is Christus de enige hoop. Wij kunnen nergens anders beloven dan dat het een hoop in Hem is. Deze wereld had een Redder nodig, en God heeft er een verschaft; maar er is geen andere toegang tot de zegen dan door het geloof in Hem. *‘Wie belijdt dat Jezus de Zoon van God is, God blijft in hem en hij in God’* (vs. 15).

Dus *‘wij hebben onderkend en geloofd de liefde die God ten aanzien van ons heeft’*. Wij kennen het, en geloven dat er een oneindigheid in is die wij nog niet kennen. Deze liefde is het enige waarin wij God hebben gevonden, wij die van nature zonder Hem waren, en wij hebben Hem dus gevonden als ons huis, onze woonplaats, datgene wat volgens de psalmist voor de mensen altijd hun *‘toevlucht van generatie op generatie’* is geweest (Ps. 90:1). Als zij dit hadden beseft, hoe goed zou het met hen zijn geweest! Want *‘wie in de schuilplaats plaats van de Allerhoogste is gezeten, zal overnachten in de schaduw van de Almachtige’* (Ps. 91:1). Maar het is alleen de Tweede Mens in wie dit ooit op natuurlijke wijze werd gerealiseerd. Voor alle anderen is het tot hen gekomen als een openbaring, en als de vrucht van het heil

dat hun daardoor ten deel valt. Zo verblijft God in ons in de volle werkelijkheid van zijn heerlijke naam. God is Hij inderdaad die dit gedaan heeft, God van alle omstandigheden, God die over alles, door alles en in alles is, God wiens liefde met ons is vervolmaakt, opdat *'wij vrijmoedigheid hebben in de dag van het oordeel'* zelf, *'dat zoals Hij is'* (merk op hoe de apostel Christus met God vereenzelvigd) *'dat zoals Hij is, ook wij zijn in deze wereld'* (vs. 17).

Hoe brengt Hij het tot ons, deze volmaakte liefde, omgeven als wij zijn met het bewijs van zonde, en het verderf dat de zonde heeft aanggericht, en van een oordeel dat haar wacht! Zelfs in deze wereld zijn wij zoals Christus is. Hij zegt niet zoals Christus was, want dat zou ons terugvoeren naar Zijn leven op aarde, en zou ons doen denken aan morele gelijkenis tussen onszelf en Hem; en hoe genade dit ook gewrocht heeft, het is niet datgene wat vrijmoedigheid geeft met het oog op het oordeel; noch zouden we zonder beven kunnen zeggen: zoals Hij was, zo zijn wij. In geen enkel opzicht kunnen we dit zeggen. Toch kunnen we opkijken naar de gezegende plaats waar Hij is, en waar we weten dat Hij voor ons is, met de zekerheid in ons hart van wat Hij heeft gezegd, dat omdat Hij leeft, wij ook zullen leven, en we kunnen zeggen: *'Zoals Hij is, ook wij zijn in deze wereld'*. Hij zegt niet: *'Zoals Hij is, zo zullen wij zijn wanneer wij de wereld verlaten'*.

Hij spreekt over de volmaaktheid van onze aanvaarding in de Geliefde, wat als enige alle angst uit de ziel verdrijft. Onze ogen zijn van onszelf af en op Hem gericht; en zo drijft Zijn volmaakte liefde de angst uit ons. De liefde is dus met ons vervolmaakt, niet *'onze liefde is vervolmaakt'*, zoals in de gangbare versie ten onrechte staat, maar

Gods liefde is ten opzichte van ons vervolmaakt. Zij heeft haar weg gevonden en haar wil gedaan in zegening voor ons, en is niet tevreden zolang zij in ons het minste element van vrees ziet overblijven; want, *'in de liefde is geen vrees'*, maar liefde en vrees zijn (in deze betekenis van vrees de vrees die kwelling heeft) tegengesteld aan elkaar. Hoe weinig kan het hart uitgaan naar Iemand die het vreest als de God des oordeels! De moeder kan beter de angst van haar kind ondergaan dan dat God de kwelling van de twijfel in een van de Zijnen toestaat; maar hoe komt het dan dat er toch zulke onder Zijn volk kunnen zijn? Het antwoord van de apostel is: *'Wie vreest, is niet volmaakt in de liefde'*. Hij heeft de les die God hem leert niet goed geleerd, zoals hij had moeten leren. Hij heeft niet genoeg gekeken in het gezicht van Christus, die de manifestatie van liefde is. Hij is niet volmaakt in zijn les; en toch is dit de basis van alle zegen voor ons, en dit is wat in transformerende kracht werkt om ons te maken tot wat Hij van ons verlangt. *'Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad'* (vs. 19).

3.4.

De apostel gaat verder, op zijn manier voortdurend, om de waarheid van dit alles te toetsen. Alles wat van God is in ons moet worden getest. De wereld is de plaats bij uitstek hiervoor, en de dingen waarover hier gesproken wordt zijn van zo'n kostbare aard dat het van absoluut belang is dat ze in werkelijkheid gekend worden; dat er geen misverstand over bestaat, zelfs niet bij de christen, over wat zijn ware karakter is. Christenen kunnen zelf de meest ernstige fouten maken, en in niets zozeer als met betrekking tot de liefde. Wij verwarren zo

gemakkelijk het gevoel met de werkelijkheid, en wij kunnen zelfs zeggen dat wij ons bewust zijn van deze liefde. Wat willen wij nog meer? Maar de apostel is niet tevreden met emoties. Niets bedriegt ons gemakkelijker dan deze emoties. Sommigen zijn er gemakkelijker vatbaar voor dan anderen. Bij de één zal dat wat hij voelt gemakkelijk overvloeien, de ogen en de tong en al het andere getuigen; terwijl een ander, met meer onderdrukkende kracht, misschien geen teken geeft, eenvoudigweg omdat dat wat hij heeft van een dieper karakter is.

Wij weten allen hoe onder de welsprekendheid van een man of onder de kracht van de waarheid zelf, bij sommigen een roes van ontroering ontstaat, terwijl er in het hart niet echt zaad is gezaaid. Wat de apostel wil zeggen is dat, als het zaad gezaaid is, er iets uit zal ontspruiten. Als iemand zegt: *'Ik heb God lief*, ik kan zijn liefde niet zien, ik kan haar niet toetsen; maar hier is zijn broeder, die hij zijn broeder noemt en toch haat: dan is hij een leugenaar, *'want wie zijn broeder niet liefheeft, die hij gezien heeft, kan God niet liefhebben, die hij niet gezien heeft'* (vs. 20). En het gebod dat wij van Christus hebben, is dat wij elkaar liefhebben, een gebod dat ons is gegeven op het uur van Zijn vertrek uit de wereld, met alle plechtigheid die daarbij hoort, en bij de uitvoering waarvan, zoals de Heer zegt, de mensen zullen weten dat wij Zijn discipelen zijn, omdat wij elkaar liefhebben.

Dit gebod schendt zo iemand duidelijk; want Hij heeft gezegd: *'Als u Mij liefhebt, onderhoudt Mijn geboden'* (Joh. 14:21). *'Dit gebod hebben wij van Hem: dat wie God liefheeft, ook zijn broeder moet liefhebben'*. Het zal het noodzakelijke resultaat zijn van de liefde tot God. Toch is het een gebod. Helaas, met het vlees in ons, kunnen wij zo gemakkelijk datgene aanmoedigen wat niet van God is, door ons

op te bouwen, het kan zijn, op een of ander kwaad dat wij hebben geleden of dat wij menen te hebben geleden, en zo proberen wij ons onder het mom van gerechtigheid te beschermen tegen het gebod van de liefde. Hoe belangrijk is het dan dat wij eraan herinnerd worden dat deze dingen bij elkaar horen; als je ze uit elkaar trekt, vernietig je beide!

Hier neemt de apostel de ruimste zin, zodat wij ons niet verbeelden dat alleen christenen, die in hun volle karakter dit openbaren, daaraan gebonden zijn. Nee *'Ieder die gelooft dat Jezus de Christus is, is uit God geboren'* (Hst. 5:1). Het moet zeker waar geloof zijn, en niet louter orthodoxie. Dat is hier zo sterk uitgedrukt als het maar zijn kan, maar toch kan er een waar geloof in Jezus zijn, terwijl er in het leven van de Zijnen veel dingen zijn die hiermee in strijd zijn, en met alles wat erin besloten ligt, en er zijn mensen van wie we er in feite niet aan kunnen twijfelen dat ze christenen zijn, maar met wie het toch moeilijk genoeg is om in gezelschap te wandelen. Maar *'ieder die liefheeft Hem die deed geboren worden, heeft ook lief hem die uit Hem geboren is'*. Hoe kunnen onze harten hen weigeren die aldus de vrucht zijn van dezelfde liefde die ook ons heeft omarmd en waaraan wij alles te danken hebben?

Maar hier is opnieuw een kruiscontrole: *'Hieraan weten wij dat wij de kinderen van God liefhebben, wanneer'* wat? Wanneer wij ons nooit van hen kunnen afscheiden? Wanneer we een grenzeloze naastenliefde hebben die alles gelooft, zodat we praktisch geen kwaad zien? Nee, maar *'wanneer wij God liefhebben en zijn geboden doen'*. En dit laatste wordt aangedrongen zodat we het hier niet over het hoofd zien. *'Dit is de liefde van God, dat wij Zijn geboden bewaren'*

(vs. 3). Er is niets anders dat de moeite waard is om liefde te noemen. Liefde voor God is de geest van gehoorzaamheid. Het is datgene wat het hele leven aan Hem onderwerpt. Hoe kan het liefde tot Hem zijn, wiens gezag wij erkennen en aan wiens volmaaktheid in de uitoefening daarvan wij geen moment kunnen twijfelen, en toch tegelijkertijd gehoorzaamheid aan Hem weigeren? Wat is deze weg die Zijn geboden ons wijzen anders dan een weg van vrede, zoals het een weg is van overwinning op alles wat de vrede zou wegnemen? Onderwerping aan God is datgene wat vrede betekent voor het hele universum.

Met God zijn is daarom de enige weg om daarin binnen te gaan; en hoewel er aan alle kanten moeilijkheden zijn, want de wereld is rondom ons, een wereld die Gods geliefde die erin kwam niet kende, en Hem nu niet meer kent dan zij ooit deed, toch *'al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning die de wereld heeft overwonnen, ons geloof'* (vs. 4). Als wij geloof hebben, hebben wij in dat opzicht de wereld overwonnen; want geloof is het enige waartoe de wereld niet in staat is. *'Wie is het die de wereld overwint, dan wie gelooft dat Jezus is de Zoon van God?'* Hij zegt hier niet *'de Christus'*, maar Degene uit de schoot van de Vader, Degene die de Vader openbaart; zodat Hem niet erkennen blind en doof is, of, zoals de Schrift het sterk uitdrukt, geestelijk 'dood'. Wat dood is, heeft praktisch geen plaats meer in de schepping van God. Leven is wat daarvoor nodig is; maar is dat 'leven' dat geen oren, noch ogen, noch hart heeft; dat niet warm en helder wordt onder het vertoon van goddelijke heerlijkheid? Het geloof dat Jezus de Zoon van God is, is het geloof dat ogen, oren en hart wakker maakt en ontvankelijk voor de Schepper.

Jezus is de Zoon van God; en toch is Hij op een vreemde manier gekomen! En toch hoe geschikt voor Zijn glorie en voor onze toestand! *'Deze is het die gekomen is door water en bloed, Jezus Christus'*. Twee dingen die absoluut noodzakelijk zijn: reiniging van morele aard en van schuld. Er is niet alleen water nodig, niet de louter morele reiniging, hoewel dat zeker nodig is, maar de gerechtigheid van God die moet worden vervuld; want liefde en gerechtigheid moeten samengaan. Scheid ze, en je hebt geen van beide. Maar dit is dus de toestand van de mens. Dit is wat de Zoon van God heeft gebracht in de wereld die Hij gemaakt heeft. Pas toen Hij het kruis had bereikt, had Hij de plaats van onze noodzaak bereikt.

Het water en het bloed kwamen tot ons uit de zijde van de dode Christus; en hier breekt de Geest in getuigenis uit, zoals in de mond van Johannes in het Evangelie, en in de geschriften die hij daar aanhaalt. De Geest is zelf op aarde gekomen als de vrucht ervan, om een vollediger getuigenis af te leggen, en nu getuigt de Geest, die de waarheid is, met het water en het bloed, en de drie komen samen in één. Het is een getuigenis op aarde, zoals het op aarde nodig is. De passage die hier spreekt over getuigenis in de hemel is slechts een afleiding ervan, zoals nu door iedereen volledig wordt beaamd. De Geest op aarde is in feite de blijvende getuige van de volledige voltooiing van de verlossing voor ons. Hoewel Hij zelfs vanaf het begin met de mensen streefde en in hen werkte, kon er toch geen getuige zijn zoals nu, totdat uiteindelijk het water en het bloed getuigenis hadden gegeven van de Verlosser en van Zijn volbrachte werk. Nu is het getuigenis in heel Zijn volk.

Wij ontvangen het getuigenis van geloofwaardige mensen, maar wat een getuigenis is hier! Dit is het getuigenis van God zelf, die getuigenis heeft afgelegd over Zijn Zoon; en wie in de Zoon van God gelooft, heeft niet alleen een getuigenis buiten zichzelf, zoals in de Schrift, (hoe belangrijk dit ook is, en waarop het geloof altijd moet bouwen) maar hij heeft ook het getuigenis in zichzelf, niet als iets dat helemaal los staat van het Woord, maar als datgene wat het Woord zelf tot een levend Woord maakt, een profeet van God in hem, een gezegende Stem waarop hart en geweten reageren de hele nieuwe mens; die aldus wandelt in een nieuwe, aan hem geopenbaarde heerlijkheid in het licht van de geopende hemelen, dat alles waarop het valt verandert. Hoe lichtvaardig behandelen de mensen nu het geloof, zelfs wanneer zij verklaren dat zij het zelf hebben! Hoe eenvoudig kunnen christenen, zo genoemd, wat zij karakteriseren als de eenheid van het religieuze element, zo aanvaarden dat zij de eenvoudige noodzaak van het geloof in de Zoon van God wegnemen!

Maar *'wie God niet gelooft, heeft Hem tot leugenaar gemaakt'* (vs. 10). Hoe? Omdat hij de kenmerken van het goddelijk werk in de schepping niet bezit? Of omdat hij niet gelooft in de gemeenschappelijke Vader der mensen? Nee, maar *'omdat hij niet heeft gelooft in het getuigenis dat God heeft getuigd over zijn Zoon'*. Allen die dit niet geloven staan onder de vreselijke verantwoordelijkheid waarover de apostel hier spreekt. En als *'dit het getuigenis is: dat God ons eeuwig leven heeft gegeven'*, dan getuigt hij ook dat dit leven *'in zijn Zoon'* is, en in zijn Zoon alleen. Men moet niet zeggen: Wel, het is in Zijn Zoon, maar het kan toch ook zijn voor hen die onwetend zijn van Hem, die niet de heerlijkheid hebben gezien die werkelijk van Hem is. Nee, het is op deze manier in Zijn Zoon, zodat *'wie de Zoon heeft, heeft het leven;*

wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet (vs. 12). Dit is de scheidslijn die God zelf heeft getrokken tussen geloof en ongeloof. Er zijn geen verschillende ‘vormen van geloof’, zoals de dichter ons wil doen geloven, maar er zijn vele vormen van ongeloof; en één geloof, dat in de Zoon van God is.

Maar het is ook waar, dat zij die eeuwig leven hebben in de Zoon van God, nog onwetend kunnen zijn van de onmetelijkheid van hun zegen. ‘*Deze dingen*’ schrijft de apostel daarom, opdat zij die geloven in de naam van de Zoon van God (dat wil zeggen in wat Hij is, wat zijn naam verklaart) weten dat zij eeuwig leven hebben. Het is hier het Woord dat bevoegd is, en alleen bevoegd, om hen in deze kennis te verzekeren. Hij schrijft, dat zij mogen weten. Zij moeten bouwen op de zekerheid die God aldus heeft gegeven in Zijn Woord, en de aanwezigheid van de Geest van God in ons maakt ons niet onafhankelijk van een getuigenis dat Hijzelf heeft gegeven, maar bouwt ons erop. Het Woord beproeft alles. Het is het enige dat bevoegd is om alle geraffineerdheid van het menselijk hart en alle doortraptheid waarmee Satan de mensenzonen wil misleiden, te ontrafelen, en om alles helder te begrijpen, waarbij het licht van de openbaring alles zijn juiste karakter en zijn juiste plaats geeft.

3.5.

De apostel sluit zijn brief af met een praktisch woord voor hen die zo gezegend zijn. God heeft zich geopenbaard opdat wij de volle zegen van deze openbaring zouden hebben. Wij blijven even zwak in

onzelf, even hulpeloos als altijd; maar wij hebben in Hem een volheid geopenbaard die volkomen voor ons beschikbaar is, en waarvan het inderdaad een dringende noodzaak is dat wij ons bedienen; maar hoe vreemd is het dan dat wij daartoe aangespoord moeten worden! Beschaamt de volheid die wij in God hebben niet juist de leegte die zo vaak onze praktische toestand is? Waarom zijn wij niet duidelijker *'vervuld tot de hele volheid van God'* (Ef. 3:19)? Wij zijn in Hem die deze volheid voor ons heeft.

Toch moeten wij die in de ware zin van het woord tot de onze maken; en daarom dringt de apostel hieraan op de zegen van het gebed. Het is wat wij voortdurend in de Schrift vinden, waar ons op de meest volledige wijze onze zegeningen worden verklaard onveranderlijke zegeningen, die geen vijandige macht ons kan ontnemen, en toch hoezeer, helaas, zij bestaan alsof zij voor ons niet bestonden! God *'heeft ons gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus'*. Wat willen wij dan, om ons deze toe te eigenen? Gewoon in geloof opstijgen naar die zuivere en gezegende plaats waarin ze gevonden worden, naar Hem in wie ze gevonden worden, en ons hart richten op het bereiken van dingen die zo hun karakter krijgen. Dus hier: *'Dit is de vrijmoedigheid die wij tegenover Hem hebben, dat als wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons hoort. En als wij weten dat Hij ons hoort, wat wij ook bidden, dan weten wij dat wij de beden hebben die wij Hem hebben gebeden'* (vs. 14, 15). Hoe verschillend is deze prachtige en triomfantelijke zekerheid van het soort gebed dat wij zo vaak doen, en van het effect, ook, voor zover wij dat kunnen beseffen, van de gebeden die wij doen.

Weten wij dat wij, wat wij ook bidden, krijgen wat wij Hem gevraagd hebben? Hoe goed zou het zijn dat altijd te weten! Kunnen we het dan niet weten? De apostel spreekt er duidelijk over als de eenvoudigste zaak die er is. Als we weten dat Hij ons hoort, weten we dat we juist gebeden hebben. Weten we dat Hij ons hoort? Weten we daardoor dat we de beden hebben? Handelen we alsof we dat denken? Is er niet vaak enige verwarring over in onze gedachten? Wat betekent dit anders dan dat wij niet zijn opgestegen in de sfeer waar alles duidelijk is? Wij zijn te veel beneden in de aardse dalen, met ons uitzicht begrensd door objecten die, hoe groot ook voor ons, inderdaad klein zijn in vergelijking met de onmetelijkheid van de hemel. Laten we opstaan waar onze zegeningen zijn. Laten we proberen ons deze zegeningen toe te eigenen. Laat ons hier begeren, ernstig begeren, de beste gaven begeren, en zien of God ze ons zal onthouden. Het is zeker onmogelijk dat Hij, die ze ons eigen heeft gemaakt, eraan denkt ze te ontzeggen.

Als wij tevreden zijn om de aarde onze grenzen voor ons te laten trekken, en ons te beperken door de dingen waarmee het geloof zich niet bezighoudt. Als onze harten gericht zijn op datgene wat God ons nooit heeft verzekerd, en waarvan wij daarom inderdaad weinig zekerheid kunnen hebben dat wij naar Zijn wil vragen, dan zal alles zo gemeen en bedelachtig in resultaat zijn als wij onszelf tot bedelaars hebben gemaakt en niet tot kinderen van Gods geloofsfamilie. Laat ons eerste gebed zijn, als wij het vooruitzicht dat de apostel ons in woorden als deze voorhoudt niet beseffen, dat Hij ons wil opheffen in de sfeer waarin onze zegeningen zich bevinden, en ons thuis wil maken waar ons thuis is. We zullen natuurlijk nog steeds op aarde zijn om Zijn wil te doen en Zijn opdrachten uit te voeren, en we

zullen in dit alles geluk vinden. Onze bevoegdheid, inderdaad, voor het hele leven op aarde is datgene wat we vinden in Hem die in de hemelen is. Hoe kan het ons ontbreken aan bekwaamheid om datgene te bezitten wat God ons in zijn Zoon heeft bezegeld en ons eigen heeft gemaakt? En om Gods wil op aarde te doen, als wij dat begeren als wat werkelijk leeft, hoe kan het ons dan aan vermogen ontbreken? Dit is het gebied waarin de apostel zich bevindt, in zijn vermaning en in zijn bemoediging. Het ligt voor ons open, daar kunnen we zeker van zijn, en het woord blijft hier goed: *‘Wij hebben niet, omdat wij niet bidden’*; of, wij *‘bidden en hebben niet, omdat wij verkeerd bidden’* (Jak. 4:2, 3).

Hier kan men beseffen wat zonde is in de gelovige, in een broeder, en de vreselijke realiteit ervan als een weg naar de dood, die daar bestuurlijk in kan eindigen, zoals we zien in Korinthe. *‘Als iemand zijn broeder ziet zondigen een zonde niet tot de dood, dan zal hij bidden en Hij zal hem het leven geven, hun die niet tot de dood zondigen’* (vs. 16). Let wel, *‘Hij zal hem het leven geven’*, hoewel de zonde niet tot de dood leidt; toch leidt ze in die richting, hoewel ze er nog geen zekerheid over heeft. Er is een zonde die dit met zich meebrengt: *‘er is een zonde tot de dood; daarvoor zeg Ik niet’*, voegt de apostel eraan toe, *‘dat hij zal vragen’*. *‘Alle ongerechtigheid is zonde’* (vs. 17). Elke afwijking van Gods maat der dingen, van Gods volmaakte, onberispelijke wil is zonde; maar hoe tegengesteld is dit alles, zoals de apostel ons hier wil doen beseffen, aan het doel zelf dat God ons gegeven heeft, dat er ook maar enige zonde zou zijn.

‘Wij weten, dat ieder die uit God geboren is, niet zondigt, maar wie uit God geboren is, bewaart zichzelf en de boze heeft geen vat op hem’ (vs.

18). Dit zijn geen woorden met betrekking tot een speciale klasse onder de gelovigen, want er zijn geen gelovigen die niet uit Hem geboren zijn. Hij spreekt over wat het juiste karakter is (naar zijn aard bezien), en wat de noodzakelijke vrucht is van dat zaad van het Woord van God, het zaad van het geloof dat in hen blijft. Moet dat niet opkomen? Kan het andere vruchten dragen dan die welke erbij horen en het rechtvaardigen? Zeker niet. En merk op hoe zonde hier datgene is wat meteen de vreselijke aanraking van de boze toelaat.

Wat een ding om ons geweten te alarmeren, en ons het vreselijke karakter ervan te laten beseffen! Hier is iemand in wie (in wiens macht) de hele wereld om ons heen ligt. *‘Wij weten dat wij uit God zijn’* (vs. 19), hoewel wij er middenin staan; en *‘wij weten dat de Zoon van God gekomen is en ons verstand gegeven heeft, opdat wij de Waarachtige kennen’*, en Hem niet slechts als een voorwerp voor ons, hoe gezegend ook, kennen, maar dat *‘wij zijn in de Waarachtige, in Zijn Zoon Jezus Christus’*. Hij is de ware God (de apostel heeft niet het doel om Hem in deze zin te onderscheiden van de Vader), Hij is de ware God, er is geen andere. Hij is tegelijkertijd het eeuwige leven, het leven dat in de wereld is geopenbaard, het leven dat ook in ons is, het leven dat Hij, die voor ons de bron ervan is, bestuurt en waarin Hij handelt, Christus die in ons leeft, Christus die ons bezit, Christus de wijsheid, de kracht, de heiliging van onze zielen, Christus de openbaring van God aan ons, waarvan wij, als wij maar een stap aan weerszijden afdwalen, tot een afgodsbeeld komen. *‘Kinderen’*, is het laatste woord van de apostel, het woord dat hij bij ons wil laten blijven, de getuige tegen alles wat onze zielen van Christus zou afleiden, *‘Kinderen, wacht u voor de afgoden’*.

Bron:

4-3 John' Epistles. The Notes from the Numerical Bible. 4 The Catholic Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible41.html

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor / Carien Bus-Spoor